

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

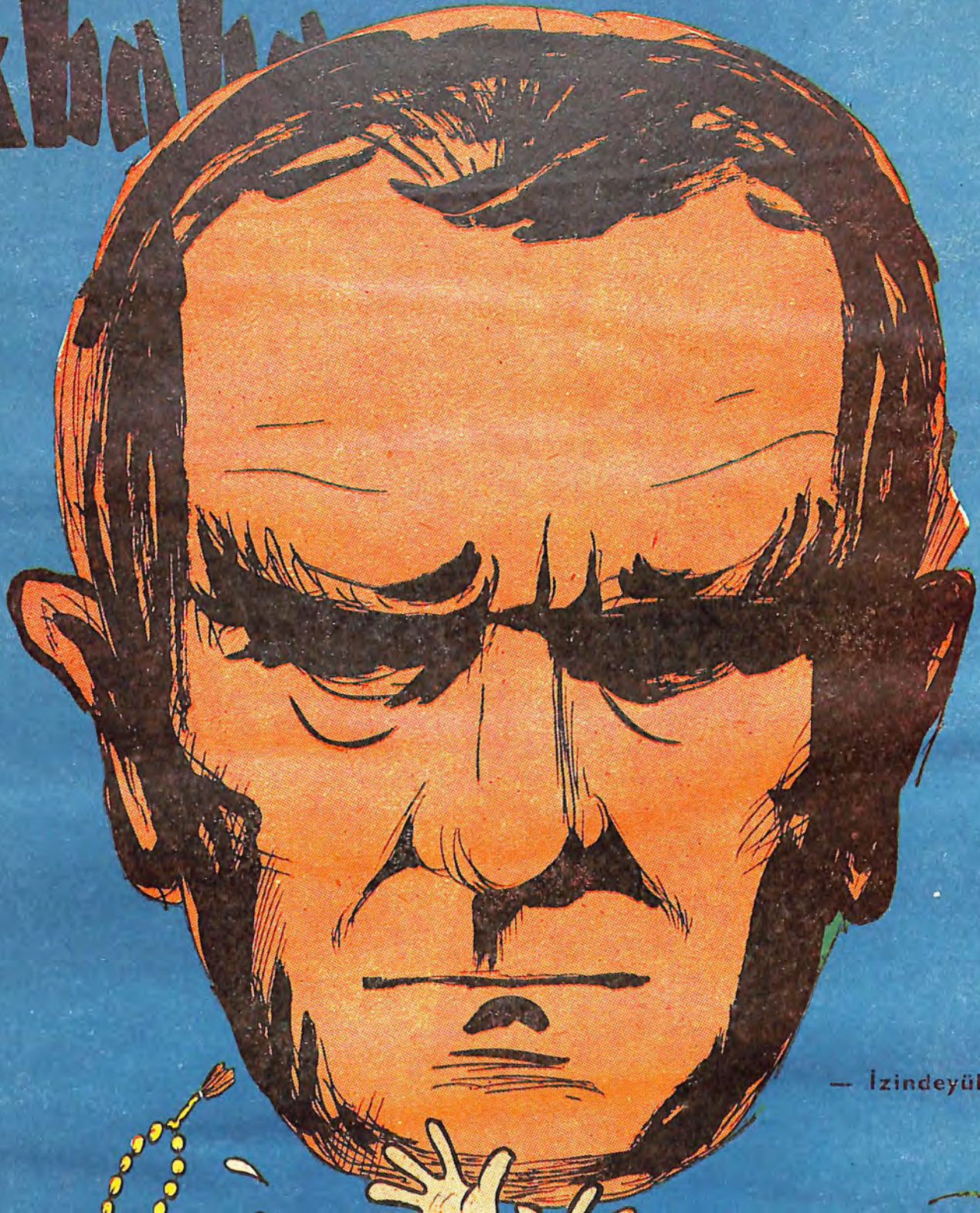
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— İzindeyük... İzindeyük!..

Şadi Rıza

MİLYON PAZARI İŞ BANKASINDA

Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasında topluyarak
"Milyon Pazarından"
siz de faydalanınız.
17 500 talihlinin
tam 17 MİLYON lira tutarında
ikramiye kazanacağı
bu büyük çekilişte:

**50 APARTMAN
DAİRESİ**

**50 ADET
100.000 TL.**

**100 ADET
10.000 LIRA**

**300 ADET
5.000 LIRA**

**1000 ADET
1.000 LIRA**

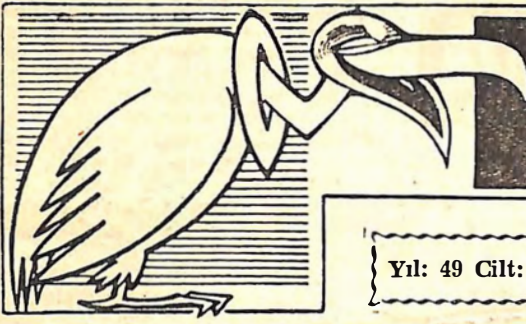
ve 16 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
dağıtılacaktır

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 47

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

10 Kasım 1971

* Fiyatı: 150 Krş.

GÜN BUGÜNDÜR!

BUGÜNLERDE herkesin sorulardan bıkmış olduğunun farkındayız. Türk toplumu artık cevap bekliyor.

Ancak hastalıkların tedavisi, iletin doğru ve zamanında teşhis edilmesine bağlıdır. Toplum dertlerine çözüm getiren doğru cevapların da yolu doğru yönde ve zamanında sorulan sorulardan geçer.

«Zamanında» sözünün üstünde durup altını çizmeliyiz.

Sonuç almada zaman faktörünün önemini sporcular çok iyi bilirler. Bir futbolcu istediği kadar iyi ve sert şut çeksin, eğer vuruşunu saniyenin onda biri kadar geciktirirse top ağlara takılacağına kendini kalecinin kucağında bulabilir.

Şu sıra politika alanımız öyle sonuçsuz şut gibi gecikmiş çıkış örnekleriyle dolu. AP. yöneticileri ile Başbakan arasındaki söz düellosu o örneklerin başında geliyor.

AP. kurmayları, Erim kabinesinin kuruluşuyla ilgili bir sürü itiraz ve şikâyet ileri sürmekte.

Haklı olsun olmasın, bu çıkış yedi ay kadar gecikmiş değil midir?

İnsana demezler mi:

— Bu kabine kurulurken aklınız neredeydi? Dedikleriniz doğruysa, niçin güven oyu verdiniz?

El cevap:

— Efendim, başka çare yoktu. Hükûmeti sırf iç barış için destekledik.

Peki, yine sormazlar mı:

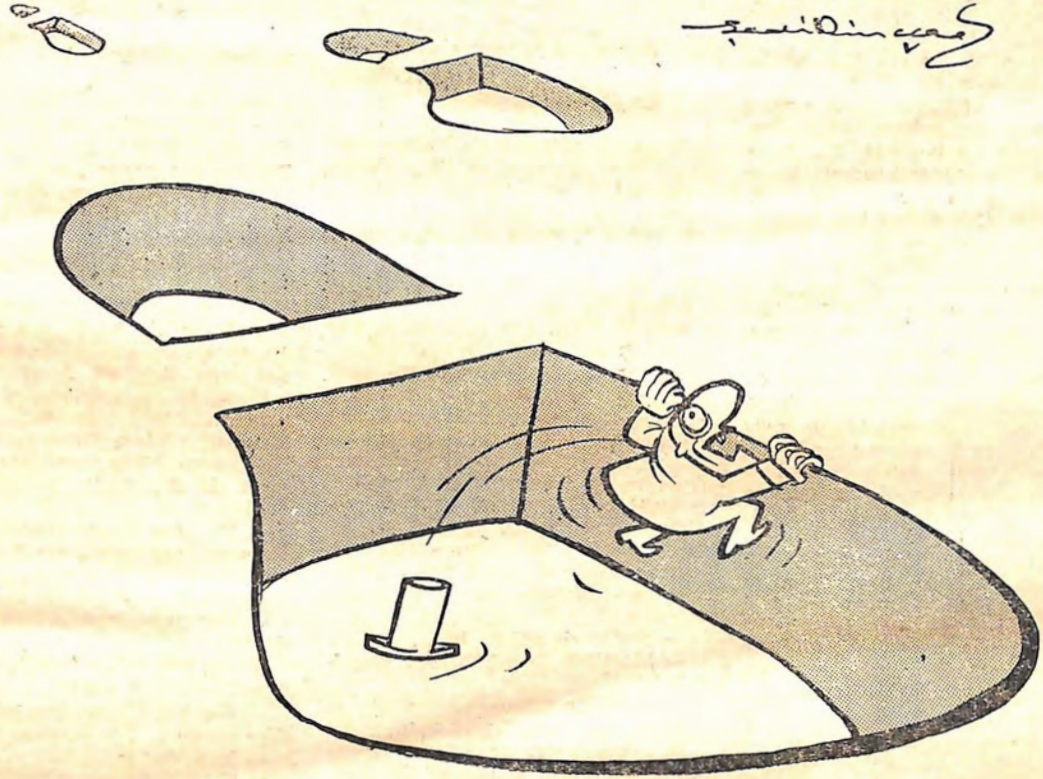
— O zaman öyle düşündünüz de şimdi niye farklı düşünüyorsunuz? O günden bugüne değişen ne var? Yedi aydan beri hep sizin de istediğiniz işler yapılmışken şimdi sıranın reform gibi hoşlanmadığınız konulara gelmiş olması mı?

Bu durumda kamuoyu da AP. kurmaylarının iyi niyetine ve içtenliğine inanmakta güçlük çekmektedir.

Karşı tarafta, Başbakan AP. Genel Başkanına veryansın etmekte. Bu iddialardaki gerçek payı da ne olursa olsun, akla hemen şu soru geliyor:

— Peki devletlim, bu Demirel dediğiniz gibi bir kişiydi de, şunca zamandır kendisine o kadar itibar ne diye gösterildi? Birçok konuda niçin âdeta onun gözünün içine bakıldı, istekleri ön planda hesaba katıldı?

İç politikamızın bugünkü akıl karıştırıcı görünüşünün yanı sıra Atatürk'ün ömrü boyunca izlediği çizgideki tutarlılık ve niteliği

— İzindeyiz!

gelin de hatırlamayın!

Büyük kurmay bütün iç ve dış savaşlarda zaman faktörünü çok iyi kullanmış, şaşmaz bir sağlamlıkla her çıkışın tam vaktini —denilebilir ki tam dakikasını— kestirmeyi bilmiştir.

Çanakkale'de Mustafa Kemal Conk Bayırı'na yarım saat geç yetişmiş, «Süngü tak!» komutunu on dakika geciktirmiş olsaydı, Kraliçe Elisabeth bu yıl bizim zafer anıtımız yerine İngilizlerinkini ziyaret edebilirdi.

Aynı Mustafa Kemal, Samsun'a 19 Mayıs 1919 günü değil de bir yıl sonra çıkmış olsaydı, her şeyin bittiğini görebilirdi.

Öyle yanılmalara düşmedi. Her işi zamanında yapıp en büyük sonuçları aldı.

Şimdi Türk kamuoyu Ata'nın gösterdiği amaçlardan birine ulaşmanın vakti geldiği noktada birleşmiş durumda:

Sosyal adaletin gerçekleştirilmesi.

Bu hedefe en kısa zamanda va-

rılması gereği en yetkili ağızlar-
dan belirtiliyor. Ata'nın ocağı o-
lan Türk ordusunun bugünkü
başları da aynı isteği dile getiri-
yorlar. Hattâ genel tutumlarıyla
Atatürk çizgisinin çok uzağında
bulunduklarını ispatlamış kişiler
bile bu konuda genel eğilime ka-
tılmış görünüyorlar.

Ama o sonuncular birtakım do-
laplar ve manevralarla amaca
gerçekten ulaşılmasını engelleye-
biliyorlar boyuna.

Aslında sosyal adaletin ve ona
doğru adımlar demek olan re-
formların gerçekleştirilmesinin
vakti gelmiş değil, çoktan geç-
miştir.

Bu yargımız, yine herkesin ü-
stünde birleşmiş görüldüğü şu
teşhis ile doğrulanmakta:

— Geçen ilkbahardaki anarşik
ortamın doğuşunun temel nede-
ni, reformların yapılmamış olma-
sıdır.

Öyleyse?

Öyleyse, karışık lâkordlarla
tartışılacak ve yeni oyalamalara
sürüklenecek tarafı yok konu-
nun! Atatürk Türkiye'si bütün
yetkili kişileri ve düşünen kafa-
larıyla artık kurucusunun isteği-
ne, Anayasasının yönüne, aklın
gereğine uyulup sosyal adaletin
kurulması yolunda sağlam adımlar
atılmasını bekliyor.

Ata'ya gerçekten bağlıysak o-
nun kamufleli düşmanlarının o-
yununa gelmeyelim; gecikmeye-
lim daha çok.

10 KASIMDAN 10 KASIMA

Ata'm seni hatırlarız
10 Kasımdan 10 Kasıma...
Düşünmeyiz, yas tutarız
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Bir kaç yazı, bir kaç şiir,
Bir kaç anı sana dair,
Gazeteler resmin verir
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Seni hâlâ anlamadık,
Doğru yolu bulamadık,
Bıraktığın yerde kaldık
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Düz değil de ters gideriz,
Bizler seni çok severiz,
Yılda bir gün: «Ata'm,» deriz
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Gönderildik Almanya'ya,
İş aradık, kaldık yaya,
Çıktık seni aramaya
10 Kasımdan 10 Kasıma...

İlkelerini unuttuk,
Paldır küldür bir yol tuttuk,
Bir kaç yorum, bir kaç nutuk
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Bilincine varamadık,
Düşünceni aramadık,
Yalnız çeneye yaradık
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Devrimlere dil uzatan,
Çalışmayıp hep yan yatan,
Konuşurlar: «Millet, vatan...»
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Huzur, refah vaadettik,
Vatandaştan oy istedik,
Başımızı bir gün eğdik
10 Kasımdan 10 Kasıma...

İktidarın peşindeyiz,
Kuvvetliyiz ve zindeyiz,
Çok çalıştık, izindeyiz
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Olayların dışındayız,
İşte Ata'm karşındayız,
Heykelinin başındayız
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Konuşuyor çağlıyoruz,
Kara yazma bağlıyoruz,
Halimize ağlıyoruz
10 Kasımdan 10 Kasıma...

Mukadder ÖZAKMAN

AKBABA

Gözümle Gördüm

NE kanser, ne ülser, eski bir arabanız var mı, maşallah hepsine yeter. Hani iyice yaşlanmış insanlar gibi, midisini düzeltirsiniz, barsağı bozulur, barsağını tedavi ettirirsiniz, dalağı bozulur, dalak iyi olur, ciğer su koyverir, o geçer, ou kez basur başlar. Eski araba da aynı, yaşlanmış insan gibi, karbüratörünü yaptırırsınız, bu kez sekman yakar, sekmanını değiştirirsiniz, silindir kapağı çatlar Onu kaynatırsınız, bu kez fren ayar kaçır. Yani her gün bir tarafı. «Ben burdayım» der. Ama siz de inadına binersiniz bu arabaya. Sanki onunla cenkleşmek için gelmişsinizdir dünyaya. Freni mi bozuldu, bozulursa bozulsun, ya oturur kendiniz tamir edersiniz, ya da alır tamirciye götürürsünüz. Çok günler biz, baba oğul gireriz arabanın altına, akşam çıkarız altından Sırtlarımız tutuut, bellerimiz uyusur, amma içine söyle bir binip de püfür püfür havalandık mı, tüm yorgunluğumuz çıkar. Neler yazmazlar ki mahallenin çocukları benim arabanın üstüne:

«Utan ulan utan, kalıbından kıyafetinden utan, hiç buna binilir mi?»
«Yuh be, bir de bunun içine binince arabam var diye kasılıyorsun ha!»
«Bu sahane arabaya, zamanında Jül Sezar da binmişti.»
«Deli olmak isten değil, ulan benim arabam ikibin yıllık mı? Ama, hemen elimize alırsız bezl, daha bu yazıları mahallenin öteki veletleri görmeden sileriz Sanki mahallenin cön arabası gecmezmiş gibi, ne kadar kavun karduz kabuğu varsa, yine bizim arabanın tepesinde. Hem en altında da bir vazı:

«Mahallenin cön bidonu»
Hattâ veletler konusurlar bile yazıyla bizim arabanın üstünde:

«Havdi ulan inek, bunun neresi cön bidonu olur, bidon dediğin şeyin şerefi vardır Bu olsa olsa, Alâsından kımes olur.»

Bir hakarsınız başka gün, başka bir vazı:

«Yüzbin verelim mi buna?»

Hani çalıştırmak da bir meseledir bizim arabayı. Allecek evde olmazsak bir iki kişiyle çalışmaz bizim araba. İlk önce ben direksiyona geçip marşa basacağım. Marşın bilmem neresi bozuk olup parçası da olmadığı için, oğlan içinden bir teller var kuvvetiyle kendine doğru çekecek. Karım, karbüratörün hava deliğine avucunu dayayıp, benim gaz vermeme göre, karbüratöre hava emdirecek. Bu arada, büyük kızım, karbüratör ısınsin diye üzerinden cezeyle sıcak su dökcek. Sağolsun anacağım, o da pencerede elleri havada, çalışması için Allaha dua edecek...

Çalışmadı mı, bir ses pencerede:

«Hadi evlâdım, bir dahl ask ile şevk ile... Benim elim değil pey-

gamber efendimizin eli, benim elim değil Fatıma anamızın eli... Ya Allah...

İlkin acı bir homurtu, ardından bir çat pat, onun ardından sanki mahalleye sis bombası atılmış gibi her taraf kapkaranlık, gaz...

Oğlan bağırır:

— Bas baba, bas gaza baba, bas da istop etmesin!...

Ben artık nasıl basarım gaza, eşek arısı ezer gibi, akrep ezer gibi... Aslında, ben mahallenin şakasına dayandığım için mahalle de bu benim arabanın kahrına katlanıyor... Oysa ki, saatin sekizinde hem hastalar, hem ihtiyarlar, hem de beşiğinde mışıl mışıl uyuyan çocuklar, ayakta dururlar... Bir gürültü ki, sanki mahalle yıkılıyor. Top gürültüleri, makinalı tüfek sesleri, bizim fon müziğimiz:

— Bugün de çalıştı haa...

— Maşallah maşallah, bin maşallah...

— Güle güle babacığım...

— Hoşca kalın, hoşca kalın...

İşte bizim bu araba geçenlerde bir parça kırdı. Kocaman bir dişli. Dört döndüm İstanbul'un her yanını, bulabilirsen bul... Hangi dükkana girdiysem aynı cevap:

— Yok!...

Pekiyl, bizim bu şenlik gittikten sonra, hayatın ne tadı kalıyor? Sonra mahalle, saat sekiz olunca, nasıl haber vereceğiz millete saatin sekiz olduğunu?

Satıcının biri:

— Vallahi, dedi, ben bir kez İzmir'e görmüştüm bu parçadan, is-

tersen git bir ara...

— Hangi satıcıda?

— Bilemiyeceğim... Sen bir ara...

Dilekçeyi dayadım müdüre. Alışkın bizim müdür, hiç senelik izin kullanmam, hep izinlerimi bu araba tamiri dolayısıyla harcarım.

— Bir hafta yeter mi? diye sordu.

— Siz bilirsiniz, dedim...

Eve haber verip, ilk otobüsle İzmir'e gittim... Dön dolaş İzmir çarşısını, sanayi çarşısını, bulabilirsen bul... Elimde kocaman dişli, hangi dükkana girsem:

— Yok, diyorlar...

Sonunda satıcının biri:

— Vallahi şöyle bir Bursa'ya kadar uzansan çok iyi edersin, dedi. Zannederim orada olacak...

Bindim otobüse, ver elini Bursa...

Ara sor, dünyanın oto parçacısını gezdim, yok... Bana biri:

— Hurdacıları gezdin mi? diye sordu.

— Yoo, dedim.

— Aman ne böyle boş yere geziyorsun kardeşim, böyle şeyler hurdacılar da olur, git dolaş...

Bursa'da dolaşmadığım hurdacı kalmadı... Son uğradığım hurdacı, bir dişli çıkardı önüme:

— Bunun biraz burasından kestir, biraz da dişlerinden yonttur, olur, dedi.

— Hiç olur mu kardeşim? dedim. Kafa mı traş ediyorsun, yoksa arabaya parça mı uyduruyorsun?

Hurdacı:

— Eee, madem öyle, sen bilirsin, dedi...

Sonra, beni boynu bükük yanından ayrılırken, geri çağırır:

— Sen hiç Eskişehir'e baktın mı? diye sordu.

— Yoo, dedim...

— E ne duruyorsun be kardeşim, bugün Eskişehir'de olan araba parçası hiçbir memlekette yok...

— Deme!...

— Gitt gitt, hemen git...

Bindim otobüse, ver elini Eskişehir... Bu arada Bursa'dan ayrılmazdan önce eve bir tel çektim:

«İzmit'ten Bursa'ya geldim. Şimdi Eskişehir'e geçiyorum, hepinize selâm.»

Başladım bu kez Eskişehir'deki oto parçacılarını fır dönmeye. Civa-

Dört Bakanlığın kaldırılması istendi. — Gazeteler —

— Koltuklarımızla oynamayın!..

ta, vida satanlara dek, hepsine sor-dum Hepsi de:

— Yok, dediler...

Amma sağolsun milletimiz, neden-se iyilik etmeyi, yol göstermeyi çok severler. Hurdacı'nın biri:

— Yahu kardeşim, buraya kadar gelmişsin, Ankara şunun şurasında ne ki, memleketin başşehri, orada bulunmazsa nerede bulunur, atla arabaya, hem Ankara'nın havasını koklamış olursun, hem de parçanı bulursun, dedi.

Adama teşekkür edip, Ankara'ya müteveccihen ayrıldım oradan... Eh, kocaman Ankara, bir günde gezmekle bitmez ki... Tam iki gün ayağıma kara sular indi. Sonunda, ikinci günün akşam üzeri, küçük bir oto parçacısına girdim:

— Hiç boşuna burada arama kardeşim, dedi. Ben bu parçadan bir tane, dur bak sana adres vereyim, Adana'ya gideceksin, al al, işte bu adreste olacak, çünkü ben gözümle gördüm...

— Hay Allah razı olsun kardeşim.

— N'olacak canım, insanlık...

Koştum postaneye. Bir tel eve:

«Eskişehir'den sonra Ankara'ya geldim. Şimdi Adana'ya geçiyorum, selâmlar.»

Bir tel de bizim müdüre:

«İşler uzadı, bir hafta izin daha verilmesi dileğiyle.»

Vardım Adana'ya. Ankara'daki parçacının vermiş olduğu adresi buldum. Adam elimdeki dişliye baktı, bir daha baktı, dudağını büzdü, başını salladı:

— Vallaha gardaş, bilmem ki, dedi...

Gitti içeriye, bir dişli getirdi. Benim yüreğim nasıl...

— Bu, dedi elindeki dişliyi göstererek, aynı marka arabaların amma, bu model başka... Bak...

Dişilleri yanyana koydu, gerçekten ne ortası, ne de dişler birbirini tutmuyordu... Acıdı adamcağız halime:

— İstersen buraya kadar madem ki gelmişsin, bir Antep'e kadar uzan, dedi.

— Uzanalım kardeşim uzanalım, dedim...

— Orada bir Yırık Hasan olacak, oto parçacısı, onda ben hem bir dişli iki tane görmüştüm. Yıllardır elinde duran mal, hem sana ucuz verir, böylece de masrafın çıkar...

Asıldım bir telgraf yine eve. Ama tek kelimelik:

«Antep'e.»

Antep'te buldum Yırık Hasan'ı... Adam baktı baktı:

— Eee gardaş, yağış görmüş, dedi. Bende ki Tames parçası, bu seninkine uymaz...

Getirdi gösterdi... Gerçekten uymayacaktı...

— Amma, dedi, eğerkim İzmir'e işin düşerse...

— Neresi?

— İzmir... Orada Çangaya'da bir parçacı var, onda olacak, hem de sürünen, neden dersin adam bunun ithalatçısı...

Eh, nasıl olsa ev bizim turistliğimize almıştı, telgraf çekmeye hiç gerek yoktu. Bindim otobüse, vardım İzmir'e... Antep'in verdiği adresteki oto parçacısını buldum... Adam bir elimdeki dişliye baktı, bir Hasan efendinin kartına:

— O vanlış görmüş, dedi... Sana bisey diveyim mi kardeşim, boşuna hiç arama bunu Türkiye'de... Al manya var ya, Almanya...

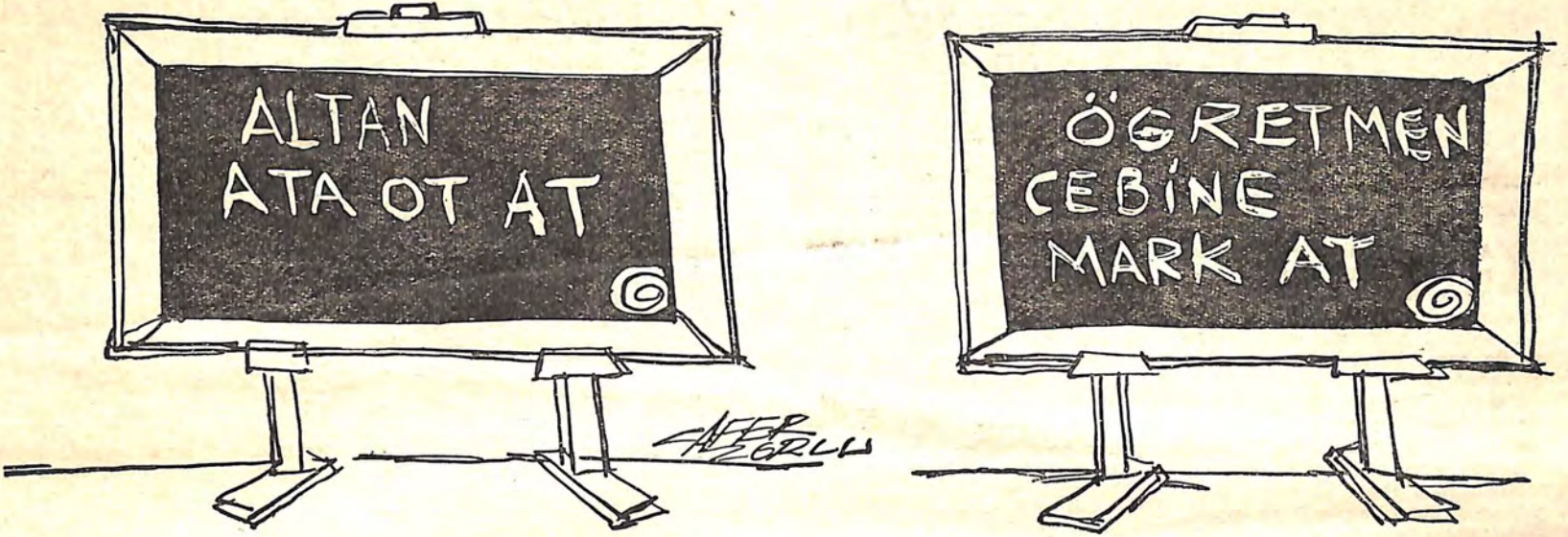
— Anlamadım...

— Almanya canım, orada hurdacılar da tonla, ben gözümle gördüm...

Dinlememişim adamın lafının gerisini... Kosa kosa geldim Kordonbov'na... Distel tuttuğum eibi İzmir körfezine fırlattım... Övle ya, şimdi Almanya'ya gideceksin orada raslayacaksın iyi kalbli bir Türk vatandaşına, sana:

— Kardeşim ben bi keresinde İsveç'e gectim de, orada bu dişli-den tonla görmüştüm, diyecek

Muzafer İZGÜ

— Onbin öğretmen Almanya'ya gitti. —

USTÜNÜZE âtiyet... Ve de ağzımdan yel alsın... Lâfın gelişi söylüyor, ayrıca sağ kulağımın memesini çekistirerek «tuh tuh tuh» diye tükürür gibi yapıyorum.

Karnınıza berbat bir sancının giriverdiğini düşünün. Duvarlara tırmanarak bağıra bağıra doktor istemenize dayanamayan yakınlarınız gece yarısı insanları ayağa kaldırmayı göze alıp bir uzman hekim getiriyorlar.

Adam sağlık tarihçenizi ince-den inceye soruyor, oranızı buranızı muncıklıyor, bütün gerekli ölçme ve saymaları yaptıktan sonra durumu açıklıyor:

— Apandisit... Yarın sabah bir de röntgen alalım... Sanırım hemen ameliyat gerekecek.

Ertesi gün röntgen odasının kapısında kötü kötü düşünerek beklerken yanınıza birtakım adamlar sokulup kulağınıza fısıldıyorlar:

— Ne yaptın sen yahu? Hiç o doktorun lâfıyla buralara gelinir mi?

— Neden?

— Nedeni var mı, o adam var ya, o adam?

— Evet?

— Biz o adamı geçenlerde nerede gördük, biliyor musun?

— Nerede gördünüz?

— Bir konferansta gördük!

— Olur a...

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SİMSARLARIN RÖNTGENİ!

— Olmaz! Çünkü yanındaki koltukların birinde eczacı Ahmet oturuyordu?

— Bana ne eczacı Ahmet'ten?

— İçerde şimdi!

— Nasıl içerde?

— İlaç kaçakçılığından... Ayrıca çok içtiği, bunalınca karısını dövdüğü söylenir.

— Bana ne yahu bunlardan?

Adamlar safdilliliğine acır gibi önce size, sonra birbirlerine bakıp başlarını sallıyor, bir kere daha kulağınıza fısıldıyorlar:

— Anlamıyor musun birader, sana senin doktorun olacak herif, o Ahmet hergelesinin az ötesindeydi diyoruz.

Böyle lâflar uzayıp giderse sonunda tepkiniz ne olur? Adamların ya aklından, ya da iyi niyetinden şüpheye düşer, daha da u zatırlarsa hepsini terslersiniz, değil mi?

Ama bu mantıksızlık örneği ge-

vezelenme, yurdumuzun kaderini etkileyecek en önemli plânda haf. talardan beri sürüp gidiyor da, kimsenin yadırgadığı yok pek.

Eskiden Tarım Bakanlığı da yapmış bir parlamenterimiz olan Bahri Dağdaş bey komisyonda toprak reformu tasarısı görüşülürken bar bar bağırıyor:

— TİP. tarafından vaktiyle hazırlanan teklife benziyor bu tasarısı!

Profesör de olan bir başka parlamenterimiz, sayın Aydın Yalçın, «şahsiyet» yapmanın faydalarını sayıp dökmekte:

— Bu tasarısı hazırlayan Karaosmanoğlu'nun geçmişi ve kişiliği üstünde durmak zorundayız!

Bay Süleyman Demirel de her fırsatta tekrarlamakta:

— Kapatılan fikir kulüplerinin ve derneklerin bazı üyeleri göz altında, bazıları ise hükümette. Bu nasıl iştir?

Ortada topraksızlıktan kıvranan bir köylü kitlesi, acele müdahale isteyen bir sosyal yapı, çözüm getirmek için uzmanlar tarafından hazırlanmış bir de tasarı var. Ama bu efendiler arasında tasarının o derlere devâ olup olmayacağı konusunda ilgilenen yok. İlle de Kara Osman'ın oğlu, Ak Hüsmen'in kızı, falancanın kişiliği, filâncanın geçmişi, öteklinin tasarısına benzerlik, berikinin teklifine yakınlık...

Yâni tapu delinmesin de gerisinin çek kuyruğunu!

Aynı apandisit krizine boşverip başka hekimlere simsarlık çabasıyla bir doktora karşı çıkmak gibi.

Üstelik tartışılan konu tasarının kendi de değil. Sırf ileride reformun akıllıca yapılmasını sağlamak için gerekli bilgileri toplama niyetiyle hazırlanmış bir ön tedbirler projesi. Yâni apandisit ameliyatının kendi değil de, röntgeni gibi bir şey...

Mümkün olsa da şu tutucular koalisyonunun bir röntgenini çektiyse...

Ne ameliyatlar gerekir, ne ameliyatlar!

Görünürlerde o kadar işi kavıracak ne neşter var, ne cerrah. Şimdilik görmeyelim daha iyi.

Refik ERDURAN

Yazısız

Yıldırımın Metodu

Vedat Saygı

KAZANDIĞI para ile kit kanaat geçinen, borçtan harçtan çekilen kendi halinde bir vatandaş mısınız?

O halde kabuğunuza çekilip, dünya ile, çevre ile ilişkinizi keseceksiniz kardeşim.

Gaza basınca yürüten, gazı kesince stop eden bir motorlu taşıt gibi sağa sola bakmadan evinizle işiniz arasında gidip gidip geleceksiniz.

Fakat hem insan arasına karışayım, hem konu komşuyla yarışayım, hem de bütçemi denk tutmaya çalışayım dediniz mi, pusulayı şaşır-dığınızın resmidir!

Biz, şimdiye dek bu kuralın dışına bir kez çıktık, cezasını da çok ağır şekilde çektik.

Eşim üçüncü çocuğumuzu dünyaya yeni getirmişti.

Yemeğe oturduk, baktım sofrada küçük küçük bir tabak sütlâç...

— Yahu bu hangimize yetecek, dedim Madem yaptın, hepimize bilir tabak düşecek ölçüde yapsaydın ya.

— Suss. diye parmağını dudaklarına götürdü. Yavaş söyle ayol, kadıncağzı duyarsa gücenir.

— Hangi kadıncağzı? Meğer hemen üstümüzdeki komşu göndermiş sütlâci.

— Peki neden aldın? — Canım, bizim prensibimizdir, ne bir şey veririz, ne kimseden bir şey alırız denir mi?

Elbet denmezdi. Denmezdi ama tekrarını önlemek için şimdiden tedbir almalıydık.

— Ahırz, diyordu eşim. Ahırz ama...

— Aması ne?... — Şimdi bu tabak boş dönmez. İçine ne koysak acaba?

Sabaha kadar düşündük ne koyacağımızı.

— Yap bir tarhana çorbası, hem biz yiyeelim, hem onlar...

— A'a, olmaz! Çorba herkesin evinde pişiyor. Öyle bir şey düşünmeliyiz ki, beslenmemizin hiç de kendilerinden aşağı olmadığına inansınlar.

— Kuru fasulye?...

— Çok harcı âlem!

Gün ağarırken yorulmuştum:

— Ne istersen onu yap, diyerek yumdum gözlerimi.

Ertesi akşam baktım, sofrada tavuklu pilâv var:

— Bu kimden geldi?

Güldü eşim:

— Kimseden gelmedi ayol. Üsttekilerin tabağı vardı ya bizde?...

— Eee?...

— E'si bu... Boş çevirmeyelim diye...

Bütçemiz hiç de elverişli olmadığı halde almış bir pilâç, doldurmuş komşunun tabağını, kalanını serpmiş pilâvın üstüne!

Bir korkuyla sordum:

— Ayrıca bizden tabak vermeyeydin bari? Bakarsın o da boş çevirmek istemez, borçlu kalırız kadına.

— Onu ben de düşündüm, dedi eşim. Bizden sadece bir kapak örttüm üstüne.

Fakat biz birtakım incelikleri düşünürüz de, başkası düşünmez mi? Kadıncağzı bakmış, kapağı sipsivri çevirse, ayıp olacak. Bir tabağa doldurmuş karışık turşuyu, bizim kapağı örtmüş üstüne yollamış!

Haydi bakalım, kıvrır kıvrırabilirsen! «Alıp vermeyi keselim, bu iş burada bitsin» desek, komşunun tabağı bizde!

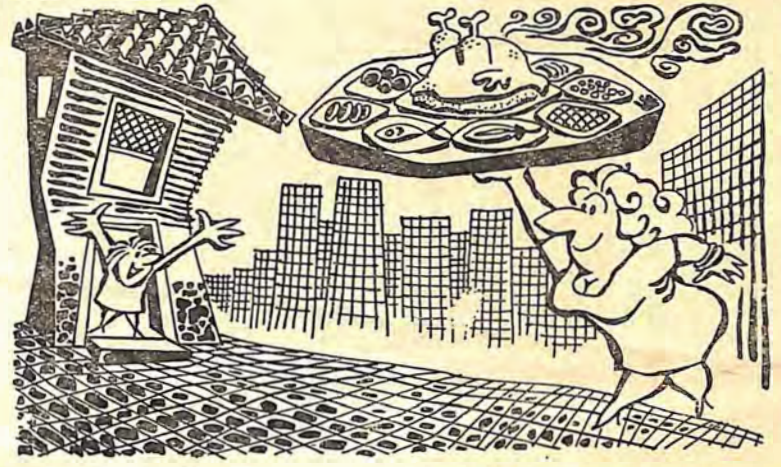
— Ne yapacağız şimdi? — Yıka, kurula, ver çocuklardan birinin eline, gönder gitsin! dedim.

Kadıncağzın gözleri yuvalarından fırladı:

— Boş mu?...

— Elbette...

— Dünyada yapamam! diye başladı ağlamaya.

Güç susturdum:

— Peki, yapma, düşündürtüz bir şeyler. Örneğin, şu tabak kazara düşüp kırılmaz mı?

— Kırarsan, ölümü gör!

— Peki ne yapacağız?

— Sen bana bırak.

Bıraktık kendisine.

Ertesi akşam baktım, fakir soframızda bir kıyık da börek var:

— Bu kimden?

— Kimden olacak şekerim? Kadıncağzın tabağını boş gönderemedim ya...

— Allah bilir börek yaptın!

— Yapacağım ama...

Yapacağımı ama parası yetmemiş. Mahalle bakkalından «Akşama verilir» diye un, yağ, peynir istemiş, adam «Verisiyemiz yoktur» demiş.

— Sonra?...

— Bizim Nazifanım geldi aklıma. Çocukla on lira istettim de, yarım kilocuk börek alıp koydum tabağa.

Şu komşu yardımlaşması başladı. Şundan beri altüst olan bütçemizi nasıl eski durumuna getirebileceğimizi düşünürken sordu:

— Kızdın mı?

Olan olmuş, kızsın neye yarar? Fakat bir akşam sonra tepsiyle böreği önümde görünce tepem attı! Bizimki iyiden iyiye ölçüyü kaçırmıştı artık! Binbir güçlük kazanılan bir para, bu kadar sorumsuzca harcanmazdı ki canım!

— Bu akşam da bize mi börek yaptın?

— Ne yapması şekerim, diye sarıldı boynuma. Neclânım getirdi.

Ağızındaki lokma boğazımda düğümlendi:

— Ay, bir de Neclânım mı çıktı başımıza? Neclânım da kim?

— Üstümüzdeki komşu ayol.

— Peki, bizim tepsi onlarda mıydı?

— Hayır sevgilim, bu onların tepsi...

Tütü! Şimdiye dek gelen tabakları nasıl dolduracağımızı düşünüyorduk, şimdiden sonra tepsiyle uğraş bakalım!

Börekten bir lokma aldım, tadına diyecek yok da, yutması güç! Komşudan geldiğini duymamla iştahtan kesilmem bir oldu!

— Onların tepsipleri ne arıyor bizde?

— Canım hani çarşıdan aldığımız böreği tabaklarına koyup göndermiştim ya?

— Eee?...

— Evde yaptığını sanmış, «Sizinki çok güzeldi ama, bakalım benim yaptığımı beğenecek misiniz?» diyerek tepsiyi kucakladığı gibi bize geldi. Sen olsan ne yapardın?

Doğrusu o an ne yapardımı değil de, bundan sonra ne yapacağımı düşünüyordum.

Börekten aldığım ikinci lokmayı geveledim geveledim yutamadım:

— Günden güne kötüye gidiyoruz!

— Biliyorum sevgilim, diye ağlamaklı mırıldandı eşim. Ama elimden ne gelir?

— Bu dostluğu sona erdirmenin çaresini bulmalıyız!

— Bulalım hadi.

Başladık çare aramaya:

— Tepsiyi boş göndersek?

— Ben götürmem! diye dayattı oğlan. Kendiniz götürün.

— Peki götürmeyin, gelsin kendisi arasın tepsisini!

Bizim fikre kimse taraftar olmadı.

Sonunda:

— Şekerim ne diye üzülürsün kendini? diyerek parlak bir fikir ortaya attı eşim. Biraz daha dişimizi sıkamaz mıyız?

— Diyelim sıkıktık. Ne olacak sonra?...

— Ayol onların durumu bizimkinden daha parlak değil ki... Onların evine de bir maaş giriyor, bizim eve de bir maaş. Onların eline geçen de çok çok bin lira, bizim elimize geçen de... Böyle giderse ne olacak?

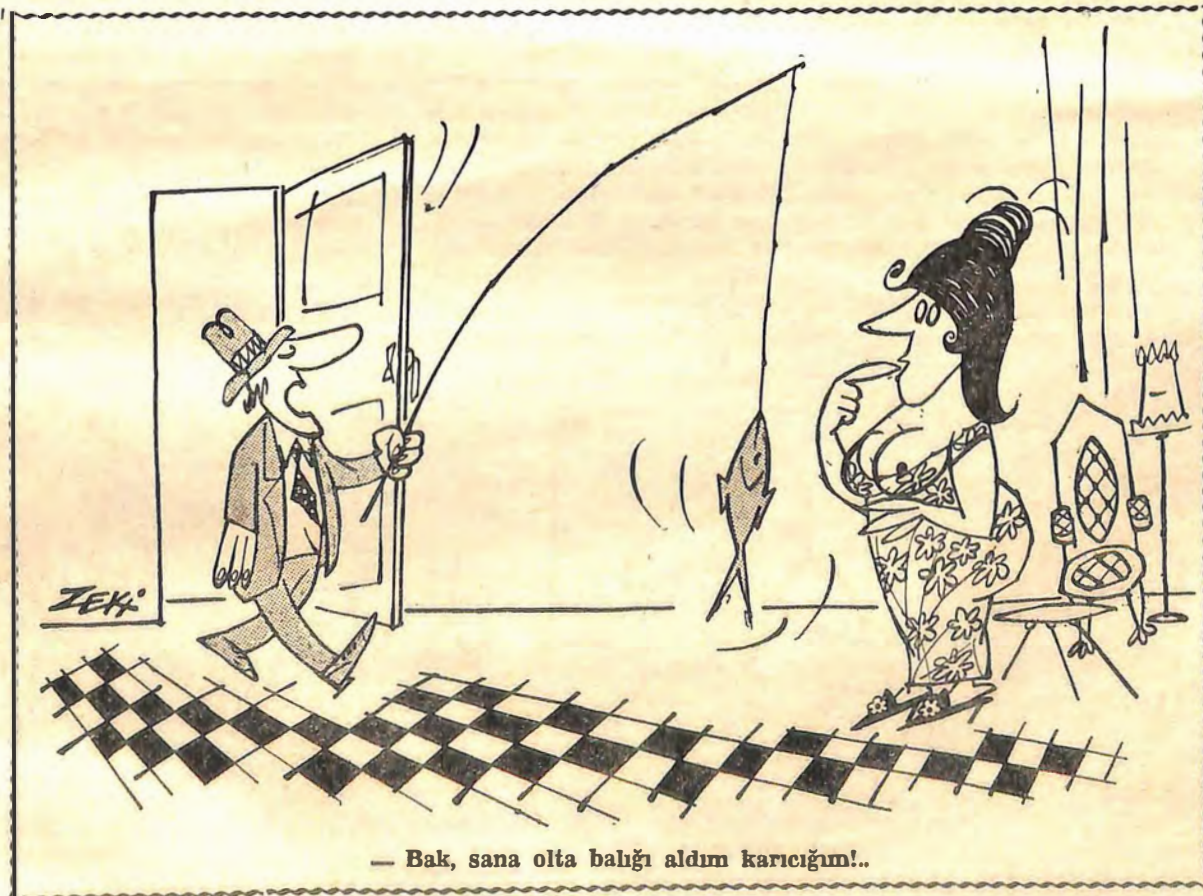
— Bilmem. Her halde iki taraftan biri pes edecek!

— Gördün mü bak, senin bile aklın yattı, diyerek yanaklarını öptü. Onlardan bir tabak mı geldi? Biz iki tabak gönderelim. Onlardan sütlü mü geldi? Biz etli gönderelim.

Tütü! Bu kadarlık sevi ben ne den akıl etmemistim? Amaç, karşındakini yıldırma değil mi?

«Bu iş oldu» dedim kendi kendime. «Bittice desen, adı kalmamış. Para desen, üst kattakilerle varışma uğruna av ortasında çekmiş suyunu. Kavbedecek neyin var ki korkacaksın!»

— Tamam, dedim esime. Bütünden tezi yok misilleme yapacağız na, mussuzlara!

— Bak, sana oltta balığı aldım karıcığım!..

Yüzü güldü:

— Valla en iyisi bu.

— Bu ya... Bizimle dostluk kurmanın ne demek olduğunu anlasın vicdansızlar! Anlasınlar da, bir daha kimsenin sofrasına tabak uzatmaya kalkmasınlar!

Bir neşeyle karnımızı doyurup kaktık. Eşim sordu:

— Yarın ne koyalım tepsilerine?

Meteliğine kadar cebimdeki bütün parayı döktüm avucuna:

— İşte para!... En kısa zamanda pes ettirmek için ne yapmak gerekiyorsa onu yap!

Saydı:

— Ayol elliyedi lira otuzbeş kuruşla ne yapılır? diye sordu.

— Yap işte bir şeyler. Paranın bittiği yerde eşten dosttan borç alır denkleştiririz.

Borcu sevmem ama, ömür boyu iki aileyi doyurmaktansa, bir zaman için borçlanmak daha kârlıdır. Akşam geldim ki, bizimki neredeyse sevinçten göbek atacak:

— Ah, burada olacaktın da göre. cektin, diyerek kapıda boynuma atıldı. Neclânımın yüzü yarım saatte kaç renk değiştirdi bilsen... Bir mahcup oldu, bir üzüldü...

Ondan daha keyifli girdim içeri:

— Sen mi götürdün?

— Ben götürdüm. Hemen dönmek istedim, bırakmadı. Çaresiz girip o-turdum biraz. Sana bir müjde vereyim mi? Onların durumu bizimkin-den daha perişan ayol!

— Deme!

— Valla... Kadın içeri aldı da, beni oturtacak yer bulamadı. İki kırık iskemle, sözüm ona dört koltuk, bütün eşyaları bu işte! Böyle giderse imkânı yok uzun boylu bizimle aşık atamazlar!

— Onbeş güne kalmaz, pes ederler ha?

— Ederler valla!

— Çocuklar gibi sevinerek oturduk yemeğe.

— Ne yaptın?

— Bize kuru fasulye - pilâv; onlara bir tepsi kabak tatlısı, bir tencere tas kebabı... Oyle güzel bir yemek hazırladım ki, tatlısıyla, tuzlusıyla, pilâvıyla...

Aslan karıcığım! Sende bu diploma kafası varken...

Üst kattakilerin tas kebabıyla, kabak tatlısını nasıl yediklerini konuşa konuşa yumulduk kuru fasulye ile pilâva!

Bir akşam sonra gelmemi beklememiş de, müjdeyi vermek için sokağın köşesine çıkmıştı eşim.

Fıkır fıkır bir sevinçle girdi kolu.

ma:

— Bir kaç gün daha dişimizi sıkarsak, bizimle belki selâmı bile kesecekler.

— Nasıl anladın?

— Paraları iyice suyunu çekmiş

— Bu yama da artık işe yaramaz oldu!..

olmalı ki, benim dün götürdükleri-me karşılık ne gönderse beğenirsin?

— Ne göndermiş?

— Taskebabı götürdüğüm kosko-ca tencereye iki kepçe bulgur pilâvı koymuş, vermiş oğlunun eline, ezile

büzüle geldi çocuk!

— Oh oh... Aman soluk almaları-na fırsat vermeyelim. Kendini toparlamalarına vakit bırakmayalım.

— Bırakır mıyım hiç! Gel şuradan...

ON KASIM

ATA'M, senden sonrayı, bir defa görse idin...

Bağırırdın sanırım: «Savulun, derhal gidin...»

«Kanser gibi inmişler yüreğine milletin...»

Kesip, koparmak ancak senin kılıcında var.

ATA'M bir defa daha kaşlarını çat ne var?..

Belki körler uyanır... Belki sağırlar duyar...

FİKRET YILMAZ

O önde, ben arkada girdik kasaba. Eşimin istediği pirzolaı hazırlarken kasap da şaşkındı. Yıllardır ayda ancak iik kere ikiyüzelli gram kıyma almak için gelen müşterilerinin, son günlerdeki ete düşkünlüğü onu da şaşırtmıştı zaar.

— Ne yapacaksın pirzolaı?

«Çok kalın kafalı» dercesine yüzüme baktı:

— Neclânımlara karşı yeni bir hücumla geçeceğim yarın.

Akşamı güç yaptım. Eve girdim ki, şıkır şıkır oynuyor bizimki:

— Gördün mü?... diyerek atıldı boynuma.

— Neyi?

— Neclânımdan gelen yemeği...

Baktım, bir tas şehriye çorbası...

— Çok sürmez, üç beş gün daha dişimizi sıktık mı...

Onların şehriye çorbasına karşılık ertesi gün bir tepsi donatıp gönderdik ki, içinde bir kuşütlü eksik. Karşılık olarak çocukların ellerine birer şeker sıkıştırıp göndermemişler mi!

Karı koca sevinçle sarıldık biribirimize:

— Aman hücumla ara vermeyelim!

— Sen merak etme... Son darbeyi bugün indireceğim. diven karnımın yüzüne akşam iş dönüşünde baktım, dokunsan ağlatacak!

Korkuyla sordum:

— N'oldu?

— Oğlanla Neclânımlara önce çorbayı göndermiştim, almamışlar.

— İyi ya, dedim, tüzülecek ne var bunda? Sevinsene. Demek bizimle selâmı sabahı kesmiş oluyorlar.

— Ne kesmesi ayol, diye ağlamaya başladı. Oğlana kapıyı açmışlar, çorbayı görmüşler, diğer yemeklerin

de arkadan geleceğini öğrenince,

«Oğlum her akşam her akşam siz zahmet etmeyin, baban işten dö-

nünce yemeğe size geliniz» demişler.

Kendi kendilerini yemeğe davet eden komşularımıza sofralar hazırla-

ken:

— İlk safhayı kazanmış sayılırız, diye fısıldadı eşim. Hiç ara verme-

yelim. Madem akşamları bize gelecekler, öyle yedirmeliyiz, öyle ye-

dirmeliyiz ki, bir kaç gün içinde

geldiklerine tövbe ettirmeliyiz!

Şimdi bütün gücümüzle mideleri-

ni bozmaya uğraşıyoruz. Bir başar-

sak, kendimizden uzaklaştırsak, es-

kisi gibi kabuğumuza çekileceğiz a-

ma bunu nasıl becereceğiz bilmem!

Vedat SAYGEL

— İstanbul karanlıkta kalacak. —

RAMAZAN VE ORUÇ

ERHAN TIĞLI

RAMAZAN: Kamer takviminin dokuzuncu ayı, üç ayların sonuncusudur. Ama genellikle he-
pimizin aklına «Oruç» gelir. Oruç ayıdır çünkü ramazan. Aç kalma, bel-
li bir süre içinde kendi rızasıyla aç-
lığa razı olma ve istemeden aç ka-
lanların, aç bırakılanların neler çek-
tiğini anlama, bilmedir. Ayrıca abur
cubura paydos, pehriz demektir.

«Ramazan geldi, hoş geldi»

Baklava tepsisi boş geldi»

diye karşılırsız ramazanı. Bazı tuzu
kurular hariç, hep boş kalır tepsim-
iz. Baklava, börek şöyle dursun
kuru ekmeğe bile baş tacı edilir...

Zenginlerin, ya da hali vakti yerin-
de olanların ramazanı karşılayışları
ise daha başkadır. Günlerce önce-
den erzaklar düzülür, yiyecekler,
içecekler istif edilir, boğaz harbi (!)
için tahkimat yapılır. Cephane bol-
dur, açlık topundan, gülesinden
korkulmaz!

Yoksulların ise hemen her günü
ramazana benzediğinden pek savun-
ma tedbirine, törene (!) başvurmaz-
lar. Elle gelen düğün, bayramdır on-
lar için. Ramazanın gelmesiyle ha-
yatlarında bir değişiklik olmaz, sa-
dece açlıkları resmiyet kazanır!...

Kimi sofular ise ramazanı daha
başka türlü karşılarlar. Daha önce-
den oruç tutmaya başlarlar. Müba-
rek, kutsal bir aydır ramazan. Nice
kişileri hizaya getirir, hayatlarını dü-
zene sokar. Sarhoş, geçimsiz kocala-
rının ramazanda süt dökmüş kediye
dönüşlerini gören kadınlar «Keşke
ramazan hep devam etse» diye düşü-
nürler.

Basınımız da ramazanda kendisi-
ne bir çeki düzen verir. Özel rama-

zan sayfaları düzenlemeye başlar,
yalan haberleri azaltır, baldır bacak
resimlerine ara verir...

Ramazanda, oruç tutanlarda bir
«Ramazan Keyfi» vardır. Bu keyif
sinirli yapar kişileri. Hele açlıkla
başka zaman teşerrüf etmeyenler
zor dayanırlar oruca. Kibrit çaksan
alev alacaklardır sanki. Böylelerine
pek dokunmamak gerekir, çünkü
bir boşanırlarsa öfkelerini sizden a-
labilirler, başınız yanar...

Bu keyfin nasıl bir şey olduğunu
ve şiddetini gelin bir fıkrayla belir-
telim.

Bektaşinin biri her nasılsa bir gün
oruç tutmuş. Ramazan keyfiyle oda-
sında oraya buraya gidip dört dö-
nerken dışardan komşunun çocuğu-
nun seslendiğini duymuş. «Bu kafay-
la bir de onunla mi uğraşacağım?»
diyerek duymamış gibi yapmış.

Ama çocuk sesini iyice duyurmak
için pencerenin yanına yaklaşmış.
Farkında olmadan, kâğıtla kaplan-
mış pencereyi delerek içeri sokmuş
başını ve:

— Baba erenler, huu... Saat kaç
geldi, annem soruyor. Saat kaç? di-
ye bağırması.

Pencerenin delindiğini ve çocuğun
avazı çıktığı kadar bağırıldığını gö-
rüp iyice çileden çıkan Bektaşi, so-
payı kaplığı gibi yürümüş çocuğun
üstüne. Kafasına üç defa vurup, hid-
detle:

— Saati mi soruyorsun, al işte!
Git, söyle annene, saat üçü vurdu
de! diye bağırması...

Ramazan keyfi nasılmış, şimdi an-
ladınız, değil mi?...

İşte bu duruma gelmemek için o-
ruçlu kişiler kızdıkları zaman kar-
şılarındakine:

«Oruçlu ağızla beni konuşturma,
hadi, git işine» derler.

Bu durumda denileni yapmak, ho-
rozlanmamak lazımdır. Yoksa başı-
mıza gelen pişmiş tavuğun başına
gelene döner...

Ramazanın başladığını, geldiğini
Ay'dan anırlarmış eskiden. Ay ince-
cik bir hilâl şeklinde görüldüğü za-
man başlanmış oruç tutma zamanı.
Bektaşinin biri bunu kahvede du-

yunca oruç tutmaktan kurtulmak
için hep yere baka baka yürümeye
başlamış yollarda...

Ama aksilik bu ya, yağmur yağ-
mış bir gün. Bektaşi evine giderken,
yerde bir su birikintisinde Ay'ı gör-
müş, zıvanadan çıkmış:

— Gökten yere insen, hattâ gözü-
mün içine girsen de tutmayacağım
şu orucu işte!... deyivermiş.

Oruç tutmak zor geldiği zaman, o-
ruç taraftarı kişiler, karşılarındaki-
ni ikna etmek için onun yılda bir
defa geldiğini söylerler. Bunun ne-
deni, bir ay açlığa katlanmakla in-
sanın pek bir şey kaybetmeyeceğini,
aksine çok şey kazanacağını belirt-
mektedir.

Ama Bektaşi dinler mi bunu? O-
ruç tutayım demiş. Demiş ama ra-
mazan yaz gününün çok sıcak bir
gününe rastladığından sıcaktan kav-
rulmuş ve çok susamış, bunalmış...
Su dolu testiyi kaplığı gibi ağzına
dayamış. Hemen koşmuşlar ve:

— Aman ne yapıyorsun, delirdin
mi? Mübarek ramazan yılda bir ge-
liyor zaten. Yapılır mı bu, ayıp! di-
ye bağırışmışlar.

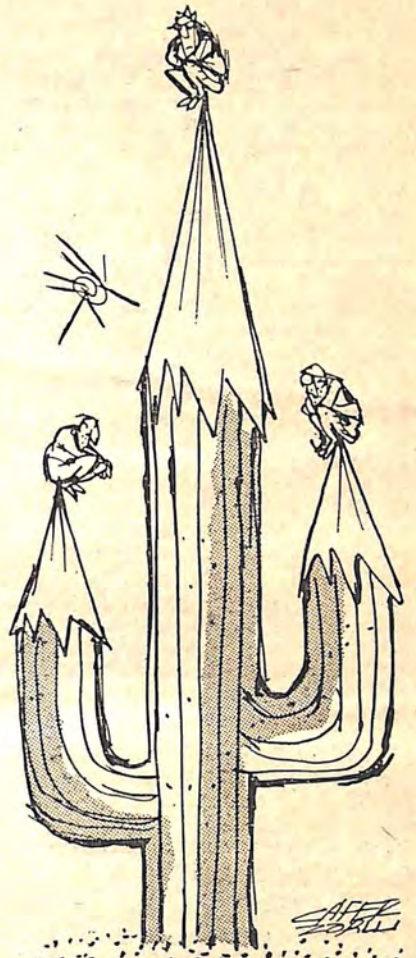
Bektaşi şöyle bir bakmış bağırı-
şanlara, acı acı gülmüş de:

— Yahu, siz ne diyorsunuz be,
ramazan yılda bir kere gelir, gelir
ama ben bir kere gidersem bir daha
gelmem! diye söylenmiş.

Ramazanda oruç tutmak için sa-
hurda kalkılır, bir şeyler atıştırılır,
gündüz başlayacak açlığa dayanabil-
mek için takviye yapılır. Oruç tut-
maya niyet edilip yatılır... Sahur
vakti ya kendi uyanır insan ya da
davulcular mahalle mahalle gezerek
uyandırırılar insanları. Bu arada o-
ruç tutmak istemeyenleri de uyan-
dırdıkları ve bahış istedikleri o-
lur! Bu bahış isteme işi ise mani-
lidir. Davulcu mani söylemeden bah-
ışış alamaz...

Ramazan manileri ünlüdür. Bun-
lara bir kaç örnek vermek gerekir-
se şunları verebiliriz:

«Davulumun ipi kaytan
Kalmadı sırtımda mintan
Bahışını hol verirse
Sevap çok kazanır insan»

— Pahalılık her gün biraz daha
artıyor. —

«Şekerim var, ezilecek
Tülbentlerden süzülecek
Çok bekletme beni beyim
Çok yerim var gezilecek»

(Ve tornistan edilmiş bir mani):

Yenicami direk ister
Dayanmaya yürek ister
Vatandaş reforma muhtaç
Politikacı ise seçim der!...

Oruç tutmamaya, ya da bir şey
yiyip içerek orucu kesmeye, sona
erdirmeye «Oruç yemek» denir. Bu-
na «Oruç bozmak» da denir. Vakti
gelince tutulan orucu sona erdirmeye
«İftar etmek» ya da «Oruç aç-
mak» denilmektedir.

Bir de «Gävura kızıp oruç yemek»
diye bir deyim vardır ki, bu iş ge-
nellikle başkasına kızıp kendine za-
rarlı olacak bir şey yapmak demek-
tir.

Ramazanı çok severiz. Ama rama-
zan gidince de arkasından bayram
ederiz! Biz insanlara özgü bir ge-
lişmedir bu. Ramazan Bayramının
adı «Şeker Bayramı»dır. Tatlı bir
bayramdır. Ama Bektaşiyeye sorarsan
en tatlı şey oruç yemekdir!...

Madem ki söz Bektaşiden açıldı,
Yazımızı bir Bektaşi fıkrasıyla biti-
relim de sözümüzü onunla kapata-
lım...

Bir ramazan günü Bektaşi, yolda
gezerken çok susamış, bir sabret-
miş, iki sabretmiş, çok sıcak olduğu
için daha fazla dayanamayıp yolda,
ki bir çeşmenin burmasına eğilerek
başlamış içmeye. (Şimdi nerde
öyle çeşmeler, eski çamlar bardak
oldu!)

— Aman, ne yapıyorsun, orucun
bozuldu, günahıdır, diyerek bir softa
koşmuş öteden.

Bektaşi hiç orali olmamış, suya
iyice kandıktan sonra başını çevir-
ip:

— Ha, duymadım, bir şey mi di-
yorsun?... demiş.

Yaa, «Şu Bektaşi dedikleri» bö-
yledir işte...

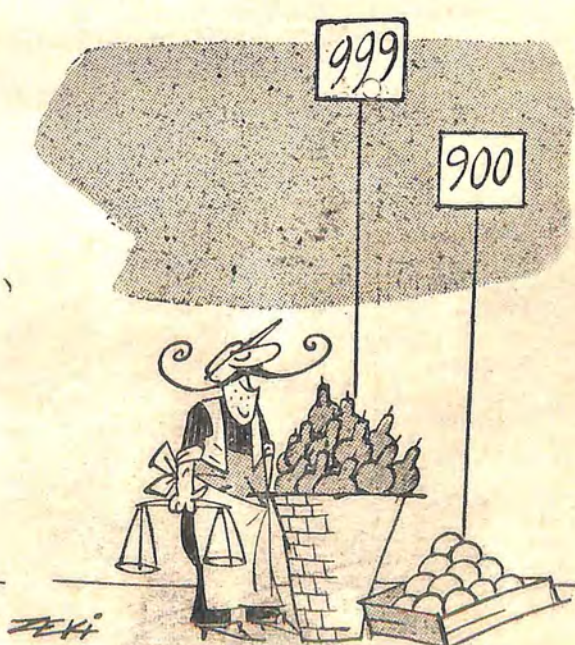
İşbu yazı burada son bulur.
Ne o, bir şey mi dediniz sevgili
okurlar?!

Erhan TIĞLI

— İstanbul'da bir gün içinde toplanan 38 dilenciden 33'ü sapasağlam çıktı. —

Çürük gözüküp sağlam çıkanlar...

Sağlam gözüküp çürük çıkanlar!

ANKARA'NIN RENKLİ GÜNLERİ

A NKARA renkli günler yaşıyordu.

Yaşanan bu günlerin rengini, İngiltere Kraliçesi verdi. Çünkü her gün başka bir renk elbise giyiyordu...

— Kraliçe gelmiş ha?..

— Ne kraliçesi?...

— İngiltere'nin Kraliçesi.

— İngiltere'nin Güzellik Kraliçesi mi?

— Yok canım! İngiltere'nin gerçek Kraliçesi.

— Boşver öyleyse.

— Seni pek açmadı galiba?

— İngiltere'nin Güzellik

Kraliçesi gelmiş olsaydı daha iyi olurdu.

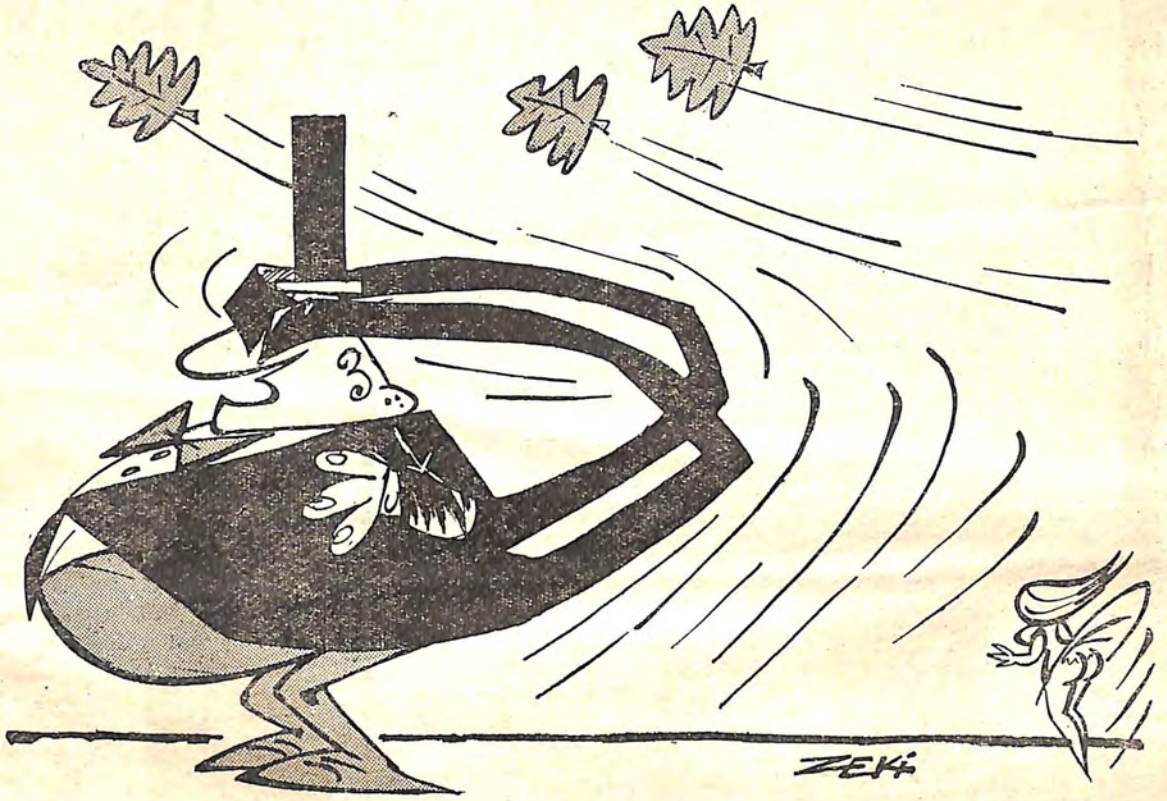
— Neden?

— Güzellik kraliçeleri, kendi bileklerinin, yani kendi güzelliklerinin hakkıyla, terleyerek Kraliçe olurlar. Öteki kraliçeler ise, babaları ya da kocaları Kral olduğu için Kraliçe olurlar. Kraliçe olmak için, her hangi bir şey yapmalarına lüzum yoktur. Küçük parmaklarını bile oynatmazlar. Bu iş için diğer insanlarda bulunmayan herhangi bir özelliğe sahip olmaları gerekmez. Akıllı olsalar da Kraliçe olurlar, olmasalar da yine olurlar. Bu bakımdan ben, bu tür kraliçelerde olağanüstü bir şey görmem.

— Sen öyle diyorsun ama, Kraliçenin, sadece elini sıkmak için dahi, Ankara'da pek çok kimse birbirlerini ezdi.

— Zamanımızdaki bu tür kral ve kraliçeler neye benzerler bilir misin? Hani dededen ya da dedenin dedesinden kalma bazı eski eşyalar vardır ya...

— Sen ne dersen de... Sonra unutma ki, Kraliçe bol bol

— Süleyman, Sabri, Şakir, Dursun... Kimsin Allah'aşkına, söyle yahu!..

da, ünvan ve nişan dağıttı. Meselâ sen nerelisin?

— Van.

— Sana da rütbe ve nişan vermiş olsaydı, sen de meselâ, «Van Dükü», yani «Dük dö Van» olurdu. Eskişehir'liysen, «Eskişehir Lordu» olurdu...

Velhasıl İngiltere Kraliçesinin memleketimizi ziyareti çeşitli tartışmalar ve dedikodulara sebep oldu.

Kraliçeyle en çok ilgilenenler de kadınlarımızdı. Tabii bu Kraliçe, İngiltere Kraliçesi değil de, İngiltere'nin Güzellik Kraliçesi olsaydı, daha çok erkekler ilgilenenecekti.

Ama bu arada, televizyonda, İngiltere Kraliçesinin hayatına dair gösterilen belgesel bir film ise, pişmiş aşı su kattı. Kadınlarımız hiç hoşlanmadılar bu işten.

— İş yok, dediler. Bu ne be?... Kadına soluk aldırıyorlar. Oradan oraya koştu-rup duruyor. Ne «gün» e gide-

biliyor ve ne de oturup iki arkadaşıyla iki el konken oynayabiliyor. Yerinde dursun o kraliçelik. Ben, ben olmaya razıyım.

Ama mücevherleri, otomobilleri ve yatı için başka fikirdeydiler. Açıkçası, mücevherlerini, otomobillerini ve yatını alıp günlere gitmek ve bir yerlerde iki el konken oynamak istiyorlardı.

İngiltere Kraliçesi müzelerini ve tarihi yerlerimizi gezerken, bizler de yine tarihi tartışmalarımıza devam ettik.

Cumhurbaşkanı Sunay, Çankaya görüşmelerinde AP'yi uyardı mı uyarmadı mı?...

Bir taraf:

— Uyardı, derken, AP. tarafı:

— Hayır uyarmadı. Hem ne uyarması? diye diretti.

Demeçler, konuşmalar ve gazete haberleri uzadı gitti.

Uyardı mı uyarmadı mı?...

Bu tartışmalara karışmayanlar ise, uzaktan kıs kıs gü-

lüyorlar ve:

— Uyarsa ne olacak, uyar-masa ne olacak? diye soruyor-lardı.

— Neden?...

— AP. uyarılamaz da on-dan.

— Allah Allah!... Çok mu dalgın AP?...

— Hayır. Vurdumduymaz.

— Peki ne olacak?

— İsmet Paşa'ya sor. Ne olacağını bir tek o bilir.

— Hadi canım sende!... İsmet Paşa daha kendi partisinde neler olacağını bilmiyor. nerde kaldı bu işin sonunu bilecek.

— O halde ne yapacağız?...

— Biz de politika yapacağız.

— Nasıl politika?...

— Oturup bekleyeceğiz.

— Ay, bu politika mı şimdi?...

— Ne sandın ya. Buna: «Bekle gör» politikası derler...

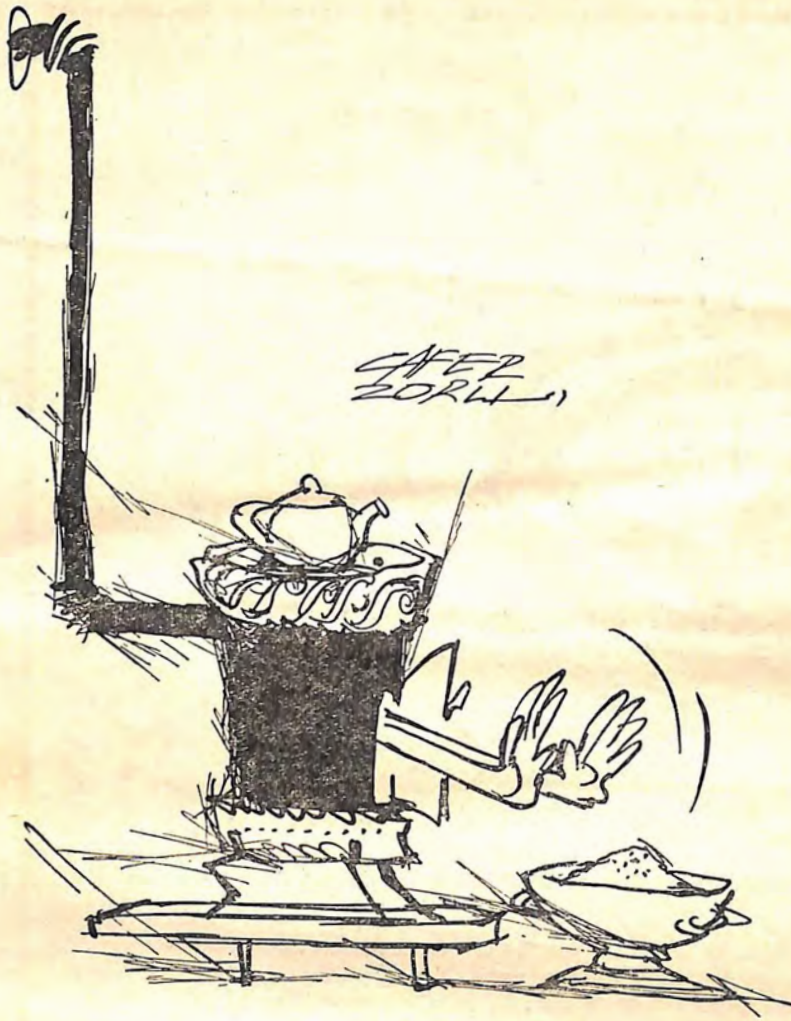
Mehdi ZİT

— Memurelere, maksi, mini, midi, pantolon, tünik, dar ve bol elbise yasaklandı. —

GAİP

Yazısız

Yazısız

PAZARTESİ :

Ne yapacaklar acaba?

Sabah gözlerimizi açmamızla, haberi görmemiz bir oldu:
«1200 Türk bilgini Ankara'da toplandı.»

Biri, ikisi olsa, haydi neyse...
1200 kişilik bir bilim ordusu başkente yürüdüğüne bakılırsa, işin içinde bir iş olmalı.

Acaba parlâmentodaki tartışmaların seviyesini ölçmek için Başbakanın konuğu mu olacaklar, yoksa ezici pahalılığa rağmen halkın yaşamaya devam etmesindeki sırrı bir rapor halinde ilgililere mi sunacaklar?

Sonuncusu akla daha yakın ama, nedeni bilinmez ki...

SALI :

Aman durmayalım!

Haberi birlikte okuyalım:
«Tokyo — İçkili şoförün kumandasına uymayan otomobil yapıldı.»

İnsanın inanası gelmiyor!
Bir araba düşünün ki, kendi öz malınız. Tıkır tıkır parasını sayıp, altınıza çekmişsiniz. O keyifle sürmüşünüz Boğaz'a. Kutlayacaksınız. Arabayı kapıda bırakıp, giriyorsunuz gazinonun birine. Üç beş şarkı, bir kaç duble içki, yüreğiniz mutlu, kafanız hafif dumanlı hesabı ödeyip çıkıyorsunuz. Basiyorsunuz marşa, motor saat gibi... Gazlıyorsunuz. Seksen, doksan, yüz, yüzon... Bakıyorsunuz sekseni bir santim geçmiş hız.

— Bre neden?...
Araba nerede durduğunuzu, kaç kadeh içtiğinizi biliyor da, ondan! Keyfiniz biraz kaçıyor ama belli etmemeye çalışıyorsunuz. Kendi malınız olduğu için de, dilediğiniz gibi

kullanmak hakkınız. Ukalâ arabaya haddini bildireyim düşüncesiyle kırılıyorsunuz direksiyonu kaldırımdaki kalabalığa doğru, kırılmıyor!

— Yahu neden?...
Araba trafik kurallarına aykırı davranışta bulunduğunuzu seziyor da, ondan!

Yooo, arabanın böylesi bize gelmez. Hemen tedbir almaz, yurda girmesini önlemesek yandık!

Arabanın böylesiyle ne malım var diye seviniriz, ne 1972 model diye övünürüz.

Hele dilediğimiz yerde dilediğimiz kazayı da yapmadık mı, «Tüh, gâvur oldu bunca para» diye oturur kalkar dövünürüz!

ÇARŞAMBA :

Son çare

Devlet Tiyatrosunda halka Karagöz dersleri verilecekmiş.

Sormaya kalkışmayın hemen. Nedenini, nasıldığını bırakın. Gülen kimse kaldı mı, şöyle bir çevrenize bakın!

PERŞEMBE :

İnsanüstü

Türkiye'de ortalama insan ömrü, 33 yılmiş.

Tabii bu, yaşam kurallarının da yandığı sınırdır.

Bu kazançla, bu beslenmeyle, bu sıkıntıyla bundan fazla yaşanmaz demiş bilim.

«Peki, ellilikler, altmışlıklar nasıl yaşıyor?» dersiniz eğer; adamlar cahil olduklarından bilime kafa tutuyor birader!

Önce okutmalısın, bilimin değerini öğretmelisin ki, hakkından fazlasını yaşadığına inansın.

CUMA :

İnşallah

Kültür Bakanı, «Türk sinemasının çehresi değişecek» diyor.

Karaosmanoğlu'na sorarsanız, «Türk ekonomisinin çehresi değişecek.»

Ticaret Bakanını dinlerseniz,

değneği!..

- Ağrı yapıyorsa
verme
noolur!..

REFORM
REFORM

mutlaka
lacak..

Yazısız

«Türk dış ticaretinin çehresi değişecek.»

Gerisini kendiniz de sıralayabilirsiniz.

«Türk eğitiminin çehresi değişecek.»

«Turizminin çehresi...»

Değişecek.

Tekeli, Maliyesi, Ulaştırması, Tarımı...

Galiba aynı çehreyle kalacak halkı! **CUMARTESİ:**

Haydi canın sen de...

Gazetede, «İstanbul kâhyalarının kongresi yarın saat sürdü» başlığını görünce kendi kendimize sorduk önce:

— Hangi kâhyaların?...

Zira koca şehrin tek kâhyası yok ki...

Sonra gene sorduk:

— Yarın saatlik kongre olur mu?

Bir daha sorduk:

— Kaç kişiymiş bunlar?

Baktık ki, delege sayısı: 1000; adı: İstanbul Oto Park ve Dolmuş Durak Yerleri Yöneticileri Esnafı Derneği!

Tamam dedik. Toplantıyı izleyen muhabir arkadaş yanıls yorumlamış.

Değnekçilerin, dernek tabelasını c. kuyup dağılmalarını, bizimki kongre sanmış!

PAZAR:

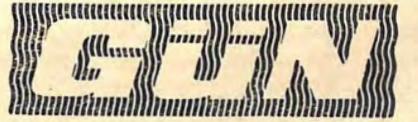
Şaşıyor insan!

Gariplik dendi mi, aklımıza önce yaşadığımız ülke geliyor nedense. Oysa öyle garipliklerle dolu bir dünyada yaşıyoruz ki... Gözlerimizi iç olaylardan çevirmeye vakit bulsak da, şöyle yanımıza yöremize bakınma zahmetine bir katlansak, eğlenmek için inanın ne sinema ararız, ne tiyatro...

İşte bunlardan biri: «Merih'e gitmek şimdilik mümkün değil!»

Bu açıklamayı NASA Sağlık İşleri Müdürü yapıyor, nedenini soran gazetecilere şunları söylüyor: «Merih'in sağlığa elverişli olup olmadığını henüz bilmiyoruz da...»

Gezegene gönderilecek elemanların mikrop kapmalarından korkuyor zaar.

Yahu dünyamızdan kaç kaç nokta gibi kalmış koca yıldızda mikrop ne arar?

Başkalarının eline geçmesin diye adı bilinen bütün mikropları Tanrı bizlere teslim etmiş. Veba'sı dünyamızda, kolera'sı dünyamızda... Kuduz'u dünyamızda... Hele tifo, tifüs, grip gibi olanlardan söz etmek bile gereksiz.

Mikrop yiyoruz, mikrop yutuyoruz!

Yolculuğu ertelemişsek mikrop kapmaktan değil, her halde Merih'e hastalık bulaşacağından korkuyoruz!

Sezmiştik

Halkapınar Olimpiyat tesisleri yapımında 40 milyon liralık bir yol. suzluk olduğunu iddia eden Mimarlar Odası, «Milletin parasını ceplerine indirmek için kazık sistemini değiştirdiler» diyor.

Teknik bilgimiz yok ya, anladığımız kadarıyla projede zaten bir kazık varmış. Ama bu alengirli çilin. girli değil de, bildiğimiz basbayağı kazık. Derken, «Basbayağı kazık. la olmaz, atmışken fore kazık atalım» diye düşünmüşler, oturup projeyi değiştirmişler.

«O da kazık, bu da kazık değil mi? Ha onu atmışlar, ha diğerini» diyeceksiniz ama, kazın ayağı öyle değil.

Bir kez «Fore kazık» dediklerinin boyları diğerlerinden uzunmuş. Sonra çentikleri, pürüzleri de basbayağı kazığinkinden çokmuş.

Vay canına!

AP'nin kuyusunu kimler kazmış da, sezen olmamış.

Müteahhit yüklendikçe, millet zamanın iktidarının kazık attığını sanmış!

Sonu malûm, ucu kendilerine de dokundu işte.

Vedat SAYGELİ

GENZİNE yumurta kaçmış gibi konuşan kasketli adam, karşısındaki çok sarışın ve işveçlilere benzeyen gence:

«— Senin yaptığın plânları hiç tutmuyorum Behzat.» dedi.

«— Neden ulan Pilâki?... Ev sağlam, kocakarı beni ressam diye yedi... Sanat hayranı olduğun, beni içeriye sokmakla ve evi dolaştırmakla da ispat etti. Hele bir yeğeni var, kurabiye namusuz...»

«— İşte bu kız araklama huyun yüzünden hep şişiyoruz... Oğlum biz de genç olduk... Biz de bir günde on kızı uyuttuk, ama seninki düpedüz hastalık. Evet, Rabbena hakkı için plâni güzel yapıyorsun... Kafan arı kovanı gibi işliyor... Dızdızcılıkta tek sin... Fakat Behzat'çıgım, bir karı gördün mü ekşi yoğurt gibi oluyorsun...»

«— Bu sefer olmam... Saati gördüm, beşyüz kıza değer... Ne saat be... Sırf sedef namussuzum... Mektep ettik mi en aşağı yüzünü kıvrırız Pilâki...»

«— Ben bu işte yokum...»

«— O halde burda açlığa talim et... Kaç gündür bir balık ekmek bile kayıntı etmedin... Boyalı ispiroto bile çektiğini söylüyorlar.»

Pilâki bozuldu:

«— O söyleyenlerin şurasını burasını...»

«— Kızma be Pilâki... Kaç tane saatten anlayan ağabeyimiz var?... Söz veriyorum, malı araklayana kadar kıza sarkarsam çek beni vur...»

«— Hep böyle söylersin ulan Behzat... Bu sefer enselenirsek komiser Âdil bize hoşgeldin demez... Ben artık içerde yatamıyorum... Astımım var...»

«— Yakalanmayız... Plâni üç ayda bitirdim... İki ay resim yapmaya çalıştım... Ben kim fırça tutmak kim... Sonra kocakarının evinin resmini yapacağım diye anam ağladı...»

«— Beğendi mi bâri?»

«— Bitti namussuzum... Sizin gibi bir dehâya yazık olmuş, de-

Nuriye hanımın Saati

Suavi Süalip

di... Onun için beni eve soktu ya...»

«— Ben ne dümenle eve gireceğim?...»

«— Dayımsın... Almanya'dan gelmişsin, beni arıyorsun...»

«— Ulan gene beni tavladin... Ama kıza yan bakarsan hemen yok olurum...»

«— Bakmam Pilâki'ciğim... İş sırasında olur mu?...»

«— Peki ulan, iş ne günü?»

«— Cumaya, hayırlı gündür...»

Ben şimdi içerde, yâni kocakarının evinde gûya onun portresini yapıyorum... Sen perşembe akşamı düş... Kalacak yerin yok, anadın mı?...»

«— Annadım... Hadi hayırlısl...»

Behzat ve Pilâki'nin bu konuşmalarından sonra ayrıldılar... Behzat doğru Sarıyer otobüsüne binerek sövüşleyecekleri Nuriye hanımın köşkünün yolunu tuttu. Mahzun bakışlı ve romantik bir ressam rolü oynuyordu... Köşke gidene kadar pencereden hep içli içli baktı... Rolünü ezberliyordu...

Kapıyı açan hizmetçiye:

«— Şey, affedersiniz Nuriye hanım evdeler mi, ressam Behzat bey gelmişler deyiniz lütfen efendim» diye bir de kibar tarafından cümle salladı...

Biraz sonra hizmetçi onu içeriye almıştı... Ne evdi burası be. Her taraf araklanacak malla doluydu... Biblolar, tablolar, komodinler, antika eşyalar... Fakat dâvanın incisi saatte bitiyordu... Saati bir götürseler, çok nefis bir şekilde yollarını bulacaklardı...

Resim çalışması saat on'da başladı... Behzat sanki büyük bir sanatkârmış gibi bir gözünü kısıarak karşısındaki acuzenin resmini yapıyordu... Nuriye hanımın da aklından neler geçiyordu: Ne yakışıklı bir gençti şu Behzat... Yeğeni Nâlan için tam koca olurdu... Fakir olsun... Ne kıymeti var?... Nâlan da ona kar-

şı boş değildi... Dün gece hep Behzat'ı sormuştu... Kimdi, nerede okumuştun?...»

Behzat'ın, resmi yaparken arada bir gözü sedef kakmalı saate kayıyordu... Saat değil bir hârikaydı... Sarkacı, akrebi, yelkovanı sırf altındı... Rakkamların üstünde pırlanta işlenmişti... O sırada içeriye Nâlan girdi... Esmem, iri gözlü, nefis vücutlu bir kızdı... Behzat her şeyi bir anda unutup yutkundu... Nuriye hanım iki gencin bakışmalarından bir netice çıkartmış olacak ki:

«— Ben yoruldum, biraz istirahat edeceğim, siz konuşun.» deyip gitti.

Bir an sessizlik oldu... Behzat kendini zor tutuyordu... Üstelik Nâlan, karşısında pek cömertçe oturmuştu... Gülümsedi ve:

«— Benim de resmimi yapmıyorsunuz Behzat bey?...» dedi,

«— Tabii, memnuniyetle...»

«— Ama çıplak istiyorum...»

«— Neee?...»

«— Neden şaştınız?... Halam duymaz... Gece odama gelin, çalışalım...»

Teklif gayet açık ve belirliydi. Gece Behzat bütün söz vermesine rağmen Nâlan'ın odasına düş-tü. Nâlan bütün güzelliği ile soyunmuştu... Behzat Pilâki'yi filân unuttu ve Nâlan'a doğru yürüdü...

«— Kusura bakmayın ama, dedi, NÜ çalışırken kendimi tutamam...»

Artık Behzat gündüzleri Hala'nın portresine, geceleri Nâlan'ın çıplak modelliği üzerine çalışıyordu. Bu arada perşembe akşamı geldi çatı ve kapı çalındı... Pilâki elinde valiz gelmişti... Kafasındaki tüylü şapkaya kadar Almanya'dan gelen işçi pozundaydı... Behzat dayısını onlara tanıştırdı... Nuriye hanım onun da köşkte kalması için bir oda vereceğini söyledi. İşler yolundaydı. Hem de nasıl...

Pilâki, uyku ilâcını Behzat'a verirken:

«— İnşallah kızla işi pişirmedin?» dedi.

«— Yooo.. vallâ billâ çok cid-

diyiz... Zaten soğuk kızın biri...»

«— İyi, bu akşam yemekte çorbalara birer damla kâfi...»

Akşam yemeğinde Nâlan'ın gözü hep Behzat'taydı... Pilâki buna bozuldu ama fazla üstünde durmadı... İlâçlı çorbalardan hâla ve yeğen içtiler... Artık bir saat sonra saati araklayıp tüymek kalıyordu... Herkes birbirine iyi geceler diledi... Behzat beş hârika gün yaşamıştı. Sözünde duracak ve kızın odasına gitmeyecekti... Zaten kız şimdi mışıl mışıl uyuyordu...

Tam onikide kalktı... Pilâki de odasından çıkmıştı... İki arkadaş saatin bulunduğu salona indiler. Pilâki hemen sanatına girdi. İskemleye çıkıp saati ses çıkarmadan indirdi... Güzelce ambalajladılar... Plân çok güzel uygulanmıştı... Tam salondan çıkacakları sırada birden ısıklar yandı... Aaaa... Nâlan ve iki resmi polis kapıda duruyorlardı... Nâlan'ın elinde de kocaman bir tabanca vardı:

«— Kanun namına eller yukarı!...» diye gürledi.

Pilâki ve Behzat kalakaldılar. Behzat kekeledi:

«— Fakat Nâlan hanım... Şey, yâni ben sizli...»

«— Uyumtuştun değil mi?... Ulan iyi baksana bana... Ben sivil komiser Hâdiye Şimşek...»

«— Kocakarının yeğeni değil misin?...»

«— Yeğeniyim, ama aynı zamanda Emniyettenim... Fena tosladın bu sefer...»

«— Ya... O çılgınca seviştikimiz geceler?...»

Nâlan gülümsedi:

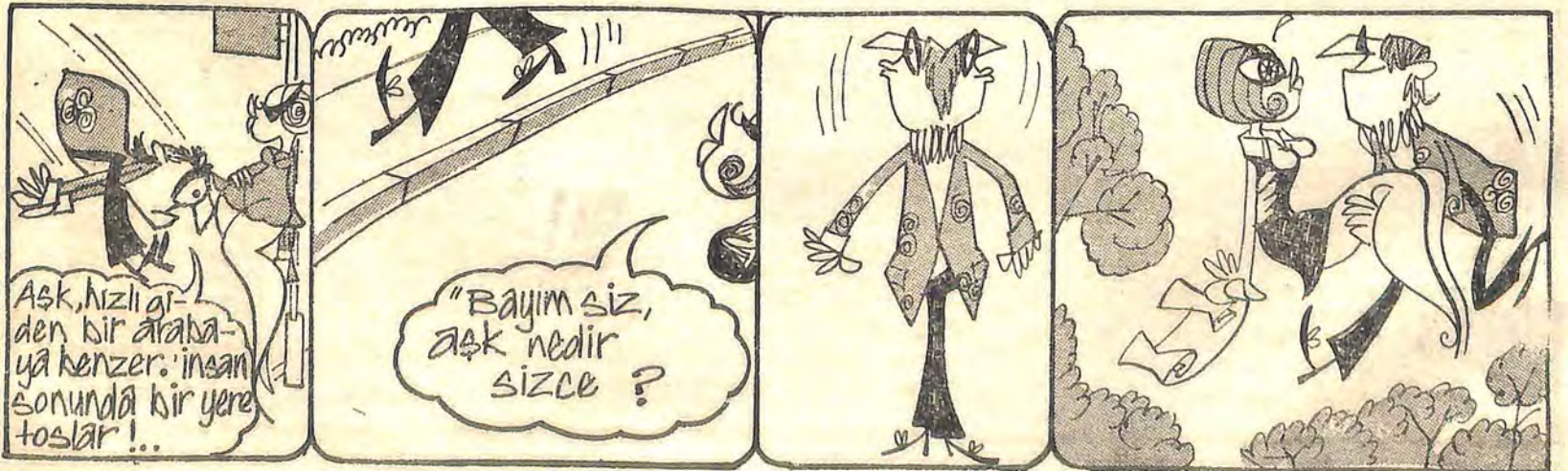
«— Polissek hissimiz yok mu?... Sonra sen çok yakışıklı bir hır-sızısın... Fakat vazifem daha önce gelmez mi?...»

Behzat mırıldandı:

«— Gelir tabii...» ve Pilâki'ye baktı. Pilâki:

«— Ulan sana astımım var... İçerde artık yatamam, demedim mi keriz!...» diye söyleniyordu.

İŞLERİNDE İNTİZAM YOK

Eskiden ramazanlarda, akşam üzeri evlerine giden zenginler ve mahallenin hatırlı büyükleri, yolda rastladıkları bir kaç fakiri alarak iftara götürürlerdi. Ecdadımızın bu cömert davranışı insancıl bir örnekti.

Bektaş babalarından birisi, bulunduğu mahallenin köşe başlarında, üç beş akşam beklediği halde, kendisini iftara davet edecek hiçbir zengine rastlayamamış. Mecburen boynunu bükerek Tekkesindeki hüccesine gitmiş ve zeytin ekmekle nefisini körletmiş.

Dördüncü günü akşam üzeri, yine bir köşe başında beklerken, civardaki konaklardan birisinin uşağı gelmiş:

— Baba erenler, bizim paşa hazretleri selâm söyledi, bu akşam iftara bizdesin... demiş.

Beş on dakika sonra iki üç yerdin daha davetçi gelmiş, «Dede sultan, bu akşam iftara bizdesin» diye bağırışlar. Bektaş şaşırılmış ve:

— Ey yüce Allahım... demiş. Bakıyorum da işlerinde bir intizam yok, bana üç dört akşamdan beri zeytin ekmekle cefa çektiyordun, bu akşam da üst üste üç dört davetçiyi birden gönderdin. Şunların hepsini bir güne sıkıştıracağına, her güne bir taneisini taksim etsen de, ahşamları ben kulunu sıcak taamdan mahrum bırakmasan olmaz mı?...

Osman ÇİZMECİLER

Yıldız, Eğriçınar Sokağı, Yıldızpete Ap. No: 42
Beşiktaş/İSTANBUL

Yazısız

KOÇ TAKIMI

Delikanlı, iki aylık karısını, dul anacığının yanına bırakmış, askere gitmişti. Anasına gönderdiği mektupların içine, karısına da pusula koyardı. İşte bu pusulalardan birinde şunlar yazılıydı:

«Yatımha, nise koç ledimöz.»

Gelin, biraz safca idi. Galiba çocukluğunda da, hiç hecelerin yerlerini değiştirip, kelimeleri ters çevirerek konuşmuşluğu yoktu:

— Gız ana, dedi. Bu senin oğlun ne der ki acep? Yalnız koç kelimesini ağnadım.

Yaşlı kadın, durumu çoktan kavramıştı:

— Heç gelin gızım, heç... Oralarda koç katımı geldi, şenliktir gari. Burdaki koçları düşünün yok, deydi, dedi.

Nadir ÜLKER
Kertme Ortaokulu
Müdürü
SAMSUN

FRESKO LÂMBA

Giyiminden köylü olduğu anlaşılan adam, kurşunkaleminden buzdolabına kadar her şeyin satıldığı mağazaya girdi. Kasıla kasıla:

— Fresko lâmba istiyorum, dedi.

Tezgâhtarlar gülmeye başladılar.

Adam gayet sâkin, floresantların bölümüne gitti ve:

— Tamam, dedi, şu fresko lâmbayı sarıver.

Ülkü ELMAS
TCDD. Cn. Md. Yol
Dairesinde
Gar/ANKARA

MAÇ TAHMİNİ

1967 yılının son lig maçında Beşiktaş'la Göztepe İzmir'de karşı karşıya geldiler. Beşiktaşın şampiyon olabilmesi için bu maçı kazanması şarttı.

Beni de ilgilendiren bu maç için bitişimizdeki Spor Toto bayisine gelen küçüklere maçın neticesi hakkındaki fikirlerini soruyordum ki, 8-9 yaşlarında afacan bir çocuk yanımdan geçerken:

«— Bir dakika küçük» dedim, «Sence Beşiktaş — Göztepe maçının neticesi ne olur?» diye sordum.

«— Yağmur yağmazsa oynanır âbi.» dedi ve yü. rüdü.

Hayrullah CERAN
30. Sokak No: 15/1
Bahçelievler/ANKARA

ORUÇ

Beş yaşındaki kardeşim ramazanda oruç tutacağım diye tutturdu. Biz ona ilk gün tutarsan hep tutman lâzım dedikçe de lâf kâr etmedi.

Ramazanın ilk gecesi sahura kalktı ve niyet ederek yattı.

Ertesi gün ikindi vakti onu mutfakta kıtlıktan çıkmışcasına börek yerken gördüm:

— Hani oruç tutuyordun? dedim.

— Suss.. unuttum. Unuttu yiyince oruç bozulmaz ki... Sonra hatırlayacağım, tükürüp ağzımı çalkalayacağım... demez mi!

Selçuk ÇAYOĞLU
Vali Bey Caddesi, İstasyon
Lojmanı
Zeytinburnu/İSTANBUL

DOĞUM GÜNÜ

Babam kendi halinde, hoşsohbet bir adamdır. Bir gün küçük kızkardeşim Emel, yeni elbiselerini giyip babamın karşısına dikildi:

— Babacığım, arkadaşımın yaşgünü partisi var. Ben oraya gidiyorum. Bana biraz para ver, dedi.

Babam, boş bulunmuş olacak ki, başını kaldırıp sert sert Emel'in yüzüne baktı:

— Doğum günü partilerine gidiyorsun, hediye alıyorsun, yetmez mi?... Bir de yaş günü mü çıktı şimdiki başımıza?... diye çıkıştı.

Güzin SARACOĞLU
Kıbrıs Cad. No: 70/6
Kurtuluş/ANKARA

TALİHSİZ GELİN

Yeni gelin Fato ile kocası arasında münakaşa çıkar ve sonunda Fato kocasından yüzü gözü morarınca kadar dayak yer, küsüp babasının evine döner. Babası onu güler yüzle karşılayıp:

— Vah kızım vah, ne oldu sana böyle?... diye sorar.

Fato gözyaşları içinde, kocasının kendisine dayak attığını anlatınca, ihtiyar adam damadına öfkelenir görünerek eline bir sopa geçirir ve:

— Vay köpoğlu vay... Damadım olacak erkek benim kızımı döver ha!... O benim kızımı döver de ben onun karısını döver miyim yâni?... diye rek kızına temiz bir sopa atar...

Durumu kavrayan taze gelin, çarnaçar tekrar kocasının evine gider.

Enver ÖZKAHRAMAN
Teknik Ressam
YSE. 14. Bölge Müdürlüğü
VAN

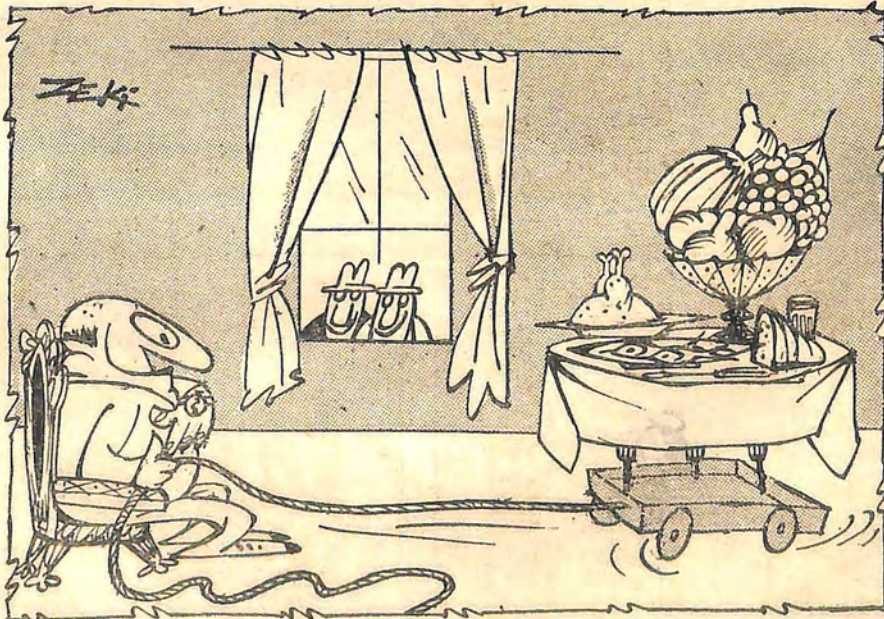
ER KİŞİ NİYETİNE

Paşalardan birinin cenaze namazı kılınacaktı. Hoca, ibâdetin başlangıcını yapmak için «Er kişi niyetine» diye seslendi. O sırada eli cebinde namazı izlemekte olan, Paşa'nın oğlu telâsla hoca'ya:

— Hoca, hoca! Benim babam er değil paşaydı, diye bağırıldı.

İbrahim AKYÜREK
Üniversite Öğr.
Terakki Mah. Dereçi Sok.
No: 2/2 C.

ZONGULDAK

— Hasan beye bak, iftarı ipe çekiyor!..

KIZI YAZIK OLMA SINI

Nurettin TÜRKER

«— Sendeki ses kimde var a kızı, kimde? Hamamcı Hanife bir aydır haber gönderip durur. Para pul istemem, yeter ki kızın gelsin, şöyle hamamı çin çin öttürüversin demiş. Duyulmuş şey mi bu a yavrum? Sen türkü çığırırken tüm komşular işi gücü bırakıp dinliyorlar. Evlerden geçtin tüm şehire yayılmış üünün de haberimiz yok. Valahi yazık olacak. N'etmeli, n'apmalı yavrucuğum? Gazatalara mı yazmalı, radyolara mı gitmeli? Desene anacığın bir şeyler?...»

«— Sesim güzel de kendim çirkin miyim ana?»

«— Sesin bi başka güzel, kendin bi başka güzelsin. Gören göz hiçbir eksikliğini bulamaz a kızım. Daha demeye hacet var mı? Amma n'etmeli de...»

«— Babam sağ olaydı, tutardı kolundan götürürdü beni bi filmciye. Hem dinleyin, hem görün benim kızımı derdi. Babam yok diye...»

Kilimci Zehra kadın, hızır gibi yetiştii:

«— Müjdemme büyük hediye isterim...» dedi. Elindeki adresi uzattı. «Bu pazar günü tut kızını kolundan git bu adrese. Ses kraliçesi seçilecekmiş. Kızın bi komisyonun karşısına geçecek, şarkı, türkü diyecek. Bu adamlar bi kerem tamam demesin, o dakika kraliçe meşhuru olup çıkacak valla. Tamam mı kız, pazar günü unutmayın ha...»

Pazar sabahı, ana-kız ellerinde adres yola düştüler. Yokuştan indiler düze, kalabalıkta adres elden ele dolaştı, sonunda bir kapıya dayandılar.

«— Yirmi liralık masraf makbu-

zunu alın, kuyruğa girin, sıranızı bekleyin» dedi, müracaattaki ince, kuru bir hanım. Genç kızın anası koynundan düğümlü bir mendil çıkarttı, terli desteden yirmi lirayı sayıp makbuzu aldı. Kuyruğa girdiler...

Ne kadar da gelen vardı. Bacak kadar boylusu, kavak kadar yellisi hızını alamamış, soluğu burada kesmişti.

«— Yüreğini ferah tut sen...» dedi genç kızın anası. «Hepsinin içinde seçme olduğun belli. Bi de yanık yanık başladın mı komisyon denen herif daha kimseyi beyenmez.»

«— Ahh, erken geledik de ilk kez beni gireydim ya ana.»

«— Sabırlı olalım kızım. Beklemekle kısmetin kuyruğu kopmaz.»

Sıra kendilerine geldiğinde ana-kız dar bir kapıdan içeriye girdiler. Yine ince, kuru, yamuk bacaklı bir hanım önlerine çıktı. Dipte bir masa ve iki adım ötede de başka bir kapı...

«— Şimdi yarışmamızın özel talimatını dinleyin...» diye başladı karşılayıcı hanım. «Bu bir dikkat sınavıdır. Komisyonun karşısına çıkınca şaşırmadan rahat, sesinizin tüm güzelliğini ortaya koymalısınız. On yıllık tecrübelerimizden sonra anlaşıldı ki sınava giren her yarışmacı heyecanlı, elleri, ayakları titrek, sesi kısık bir duruma giriyor ve haliyle bunun zararını yine kendisi çekiyor. Şimdi, arzu ettiğiniz takdirde on dakika süreyle şu odada alışma ve rahatlatma sistemini uygulayacaksınız. Yanınızda anneniz olduğuna göre, sizin için daha kolay olacak demektir...»

«— Ne edileceğini, nasıl edileceğini sövleyiver sen kızım.»

«— Bak teyze, b'i odanın dört duvarı da kapalı, penceresi bile yok. Şurada bir bov aynası. Sen kızını içeriye sokacaksın, üstünde sıkıntı veren, ağırlık yapan ne varsa atacak...»

«— Aaa, o zaman çıplak kalır...»

«— Tamam işte çıplak kalacak. Gececek aynanın karşısına, sanki elinde bir mikrofon varmış gibi bir sağa, bir sola dönecek, bildiği en güzel şarkıyı rahat rahat söyleyecek. Kendini komisyona çıkmaya hazır hissedince de giyinecek, bana haber verecek...»

«— Ne kadar soyunacak?»

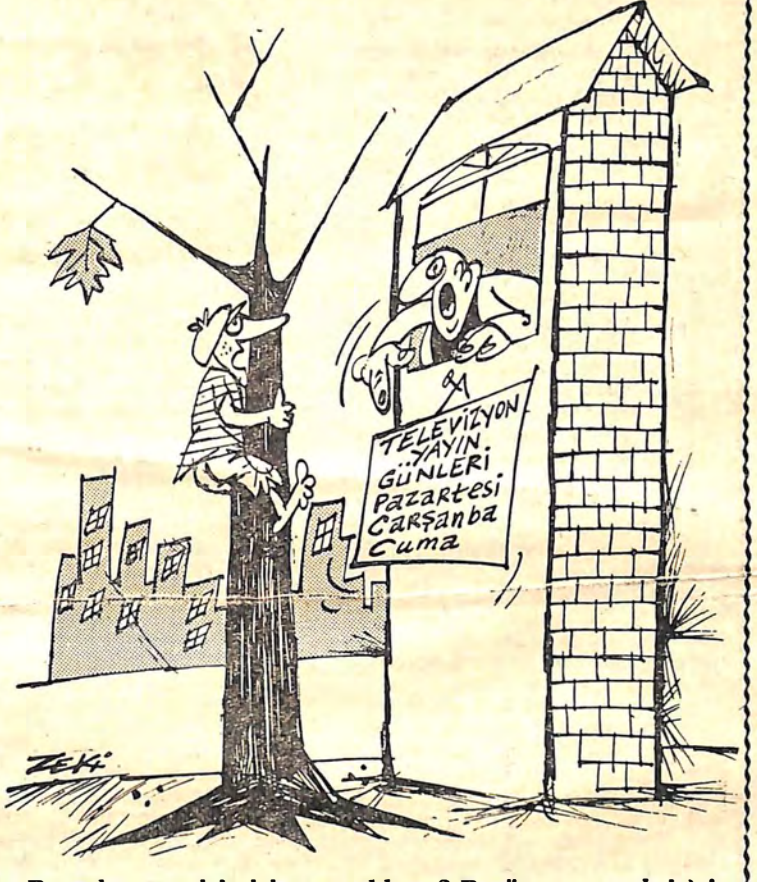
«— Sanki evinde gibi teyzeciğim. Sen anasısın, ayıp değil ya her şeyi, hepsini...»

«— Anadan üryan he?»

«— Sistem böyle, sizin iyiliğiniz için tavsiye ediyoruz.»

«— Sağol yavrum, haydi yürü kızım. Çabucak girelim şu odaya da bi rahatla, bi hazırlan bakalım.»

Karşılayıcı hanım, ana-kızı hazırlık odasına alıştırıp çekildi.

— Bunu buraya sizin için asmadık mı? Bugün yayın yok işte!..

«— Ana, sen şu köşede bekle...» dedi genç kız. «Arkanı dön, her bi şeyimi çıkarınca utanırım.»

«— Ben kapıyı tutarım, sırtımı da dönerim...» dedi anası. «Sen bildiğin gibi rahatla yavrum. Sıkılıp da sesimi kısayım deme sakın, koyver gitsin.»

Genç kızın üzerindeki kızı atması iki dakika bile sürmedi. Aynanın karşısına geçip türküyü yaktığında da oda çin çin ötüyordu.

«— Ahhh, ah... Ağzına sağlık kızım. Allah nefesine kuvvet versin. Höykür gitsin kız, duymadık kimse kalmazın.»

O iki uzun türkü ne kadar da çabuk bitiverdi. Genç kız giyinip, dışarı çıkarken sırtını sıvazladı anası: «Olursa bu kadar olurdu artık.»

«— Tamam mı?» dedi karşılayıcı hanım.

«— Pek güzel oldu...» dedi ana. «Hakkınız varmış hanımefendi. Sayenizde bi açıldı, bi rahat etti kızım o kadar olur. İnşallah kraliçe olunca bu iyiliğinizin altında kalmayız.»

Sonra bir koridoru geçtiler. Komisyonun bulunduğu kapıya üç kez vuruldu ve ana-kıza yol verildi.

İçerisi sigara dumanından pek iyi seçiliyordu. Kısa boylu bir adam karşı çıktı, genç kızın elinden tuttu, orta bir yere getirdi. Uzun bir masa ve çevresinde sayılmayan kafalar...

«— Başla...» dediler, genç kıza. Genç kız da hemen başladı söylemeye. Bir türkü, bir daha... Bir daha...

Yine kısa boylu adam geldi genç kızın yanına. Ellerini, ellerinin içine aldı, anasına teslim ederken: «— Tebrik ederim...» dedi. «Kutlu olsun, mutlu olsun, hayırlı olsun sizin için. Kızınız gibisi yoktu, kraliçe dediğin böyle olmalı...»

Sokakta sarhoşlar gibi yürüdüler ana-kız. «Kraliçe dediğin böyle olmalı» sözleri kulaklarında uğulduyordu. Eve geldiklerinde atılar kendilerini yere, sırt üstü uzandılar. Başarmışlardı işte...

Bir ay postadan haber beklediler. Her gün komşulara gelen gazeteleri didik didik ediyorlardı. Ne yarışmadan, ne de sonucundan bir haber vardı.

Bir gün, bakkalın çırağı bir paket getirdi eve. «Şeref abi gönderdi» dedi. Şeref adındaki delikanlı genç kızı istemiş, anası «münasip» bulmamıştı.

«— Bu Şeref daha ne umarmış bizden?» diye sinirlendi anası. «Ağzının payını almamış mı daha? Aç bakalım ne varmış paketle...»

Genç kız, isteksiz açmaya başladı paketi. Bir kitaba benziyordu. Kapağı ortaya çıkınca ne görsün? Kendisinin çıplak, renkli, kocaman fotoğrafı. Altında da «Seks Kraliçesi» yazmıyordu mu...

Bayılıp, yığılan genç kızla birlikte kitap da yere düştü. Anası kapı kitabı. Açılan sayfalar türlü türlü çıplak fotoğraflarla doluydu. Kitabı kapadı, kapağındaki kendi kızına baktı, yazısını kekeledi:

«— Sekiz Kraliçesi...»

1

2

Yazısız

— Lan kene bunlar be, kene anam avradım olsun... Amma çocuklarda deel gabahat, bunların analarını dutacan, şişnen dağlıyacan... İt gibi it, çıkarmışlar, salıvermişler sokağa... Lan çekil puşt, altında galecan...

Arabacı, Rifat'a döndü:

— Daha gideciyk mi?

— Yoo, şu eletirik direğinin di binde dur.

— Eyi be... Yoksa daha çok olsa, sekiz onu arabanın altına girecekler... Çocukları deel efendi, analarını analarını... Alacan gızgın şiş eline... Çüüüş...

Rifat arabadan atladı. Parayı daha cebindeyken hazırlamıştı. Arabacıya uzattı. Kâmuran'a:

— En hele! dedi.

— Neresi sizin ev?

— Nahi burası...

Mahallenin kadınlarının tümü dışarıya çıktılar. Dışarda olmayanlar da, pencerelere üşüştiler... İlk bir kimseler bir anlam veremedi bu işe... Acaba dün kaçan Dilber'i istemeye mi gelmişti bu süslü kadın?... Ve konuşmaya başladılar:

— Anaam, şansa bak şansa, gördünüz mü avradın ayağındaki ayak kabıları, demek Dilber gahbesi eyi yere geçmiş... Şimdi isden mi avrat, dayasın Fidan'ın önüne, üçbini, beşbini, amman desin, razı olun desin... Şans şans, gahbe şans... Bu dünyada onu bunu bilmem güzel olacın... Eee Allahım, biz n'ettik sana?

Rifat kapıdan girince:

— Ana, dedi, gız ana!...

Ninesi cevap verdi:

— Sen misin lan it soyu? Orusbu bacın kaçdı, nerelerdesin?

Rifat, Kâmuran'a:

— Geç geç, dedi.

Fidan çıktı, şaşkınlıkla baktı oğlunun yüzüne. O da, Dilber'den bir haber bekliyordu:

— Hoşgeldin bacım, dedi Kâmuran'a.

— Hoşbulduk...

Nine geldi öteden, dürbününü a yarlayıp Kâmuran'a baktı:

— Kim bu boyalı seker? dedi.

— Nene, dedi Rifat...

— Dilber için mi geldi?

Anası:

— Heye, dedi, Dilber için mi geldin bacım. Nerde gızım?

— Ne Dilber'i? dedi Kâmuran.

— Bak ana, dedi Rifat, bu var ya, benim karım olacak, amma dostum şimdi...

— Bu mu? dedi anası.

Nine, dürbününün avarını biraz daha kurcaladıktan sonra:

— Nerden buldun lan bunu gâvurun pici? dedi.

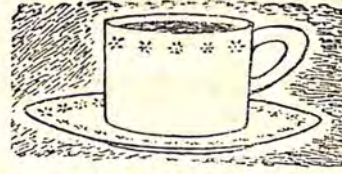
— Neneee...

Fidan ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırmıştı:

— Geç, geç bacım geç otur. dedi.

İçeriye girdiler. Nine geldi, tam karşısına oturdu. Rifat:

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Bu benim nemem, dedi.

— Nenesiym ya... Bi keresinde anası değirmene gitmişti de, bu zıpır da ağlamışdı, tuttuymdu ona guru mememi verdim, hem anasıym, hem de nenesi... Sen kimin gızısın?

— Ben mi? dedi Kâmuran, benim babam öldü...

— Sen bilin mi Külhancı Mamid'i?

— Bilmem.

— Yaa, o da benim gocomadı... Öl.

dü... Bi tutardı gocoman gocoman kütükleri, dah ettiğiyen atardı külhanın içine... Bi keresinde işi bıraktıydı da, eve gadar geldiler, aman Mamid yaman Mamid dediler, ben de, get Mamid get, sen getmezsen cümle âlem cünüp galacak, günah, dedim, gırmadıydı beni gettiydi...

Rifat:

— Başlama gene nene nakarata, deyince Kâmuran:

— Rifat, kırma nineyi, bırak anlatsın, dedi. Anlat nine anlat!

— Yaa gızım, bu körolasıcalar, ağzımı açdırmazlar benim. Ağzımı açdım mi, nerdeyse çamaşır tokacını getirip ağzıma dikmek isderler...

Kızdı torununa:

— Soyka, dedi, annadacam işde, annadacam... Sona benim erim, bi gün sıtmaya yakalandı... Külhanın yanında yatarmış, tir tir titirmiş soğuktan, oduncuya dermiş ki, at beni şu ataşın içine, içim ısınır.

O da olmaz dermiş, yanan dermiş... Sona bacıma deyim, bi arabaya goyup getirdiler eve ki, Mamid'im alaf alaf yanar... O zaman burda bir Arap Dudu derler bi avrat otururdu...

Cok hayırsızdı Arap Dudu'nun er... Esrar da içerde pezemek... Bir gün esrar parası bulamavınca, avradını boğmaya kalkmış. Mahallede bi çığ.

ık, bi bağırtı, çıkdık dışarı, dediler ki Arap Dudu'nun gocası, Arap Dudu'yu boğuyor... Lan n'edek?... O zaman uyuyor Mamid'im içerde...

Kak Mamid kak, kak da bi can gurtart... Kakdı Mamid'im datlı uykusundan, dedi ne, dedim Arap'ı ko cası boğuyor. Allah sahit, ben görmedim görenler diyor, şöyle evin içine bi girmiş, tek eliyen dutmuş herifi, salladığı gibi gapının yanına fırlatmış... Yaaa... Şey, ben neyi annadıvordum sana?

— Mahmut amca sıtma olmuş...

— Heve heve, bu soykalar aklımı basımda govmuvorlar ki... Eve getirdiler Mamid'im... Amma bitmiş Mamid'im...

Rifat:

— Nene, dedi, biz buraya seni dinnemeve mi geldik?

Kâmuran:

— Aa aa, dedi Rifat'a, bırak anlatsın divorum...

Nine ellerini göğse acarak:

— Allah oğlum biseler demem, iki gözün avcuna aka da, körler ola.

sin... Lan niye konuşmayım ben lan?... Dün var ya dün, gelsin mi bacım bizim gapıya bi dene şey...

Neydi gız o Fidan?

— Nevi anlatacağın bilmem ki.

— Sarı gızı...

— Çarşı ağası...

— Heve, gelmiş bir çarşı ağası...

— Çarşı ağası ne? diye sordu Kâmuran.

— Aboooov, dedi nine, sen heç mektep medrese görmedin mi bacım? Ben bile biliyorum.

Rifat:

— Belediyeci belediyeci, dedi...

— Tamaam, dedi nine, deli pozduğun biri... Bana ne diyor biliyon mu, güya ben sarı gızımı goynuma alıp yataymışım... Heç olur mu bacım, heç olur mu? Ben aptesli namazlı bir avradım, gece goynuma işer, sona her bişey eder...

— Kim bu sarı kız?

— Tavuk...

— Ha anladım tıyazeciğim...

— Getdim, onların bi reyisleri varmış onu buldum... Herifin sak kalına sakkalına sövdüm... İlk burdan çıkdım...

Nine anlatıyordu. Fidan, oğluna:

— Bacından hiçbir habar yok mu? diye sordu.

— Bilmeyorum ki...

Dün polisler aramışlar yokmuş. Çalıştığı yerdeki adam da, dün akşam işi bırakma zamanı, çıktı getdi, demiş... N'oldu den?

— Ne biliyim ana.

— Başına bi iş gelme bari.

— Babam geçmişdir diyor.

Hepimiz öyle diyoruz amma, ya başına bi iş geldiyse?

Fidan kaktı:

— Dur bir çay yapıyım, dedi.

O dışarı çıkınca, Rifat anasının arkasından gitti:

— Ana, dedi gızdın mı gız?

— Benim derdim bana yeter... Seni heç düşünmem, erkeksin, nerde olsa paçanı gurtarın, ben şimdi Dilber'i düşünüyorum...

Yavrum gızım... Allahdan eyi biriyen geçsaydı. Sona zehir olur gızcağızın hayatı.

— Ana ne diyon, bunnan evlenim mi?

— Ne halt edersen et... Amma bişey deyim sana, senden coook yaşı.

Hem nedir, gurt mudur, ayı mıdır, biliyon mu heç bişey?

— Bu artis ana...

— Belli, eyi bi mal deel... Çok başından işler geçmiş, gözünden okunuyor. Ben anayım, ne al derim, ne alma derim, amma bu avrat yarın birgün senin başına iş açar.

Daha nesin ki sen, ilerde asgerliğin var, şu var, bu var... Sen başını gapıdan çıkardın mı, yayılır bu avrat, hem de her önüne gelenle. Nerde buldun lan bunu?

— Çalıştığım yerde... Ben de artis oldum habarın yok mu?

— Ne artisi?

— Çadırda... Ben akıllı oğlanı oynuyorum...

— Ooo, ne akıllısın ya?

— Rol icabı ana... Bu da var ya, bu Kâmuran da anam rolünde. Yâni anamı oynuyor.

— O tamam işde... Bak sizi böyle oynadan kimse akıllıymış... Tasta mam anan yerinde.

— Daha otuzbeşinde ana...

— Rakı içer mi bu avrat?

— İçer...

— Cara da?...

— Heye...

— Eee, herifin biri gelsin, biri getsin, arada sırada senin gibi tıfıllar da... Bunlar ellisine varmadan nenen gibi olurlar.

— O zaman ben de dekmeyi basarım.

— Basaman oğlum, basaman... Bunlar sülük gibi yapışırılar insana... Vallaha, işde sen, işde o, ne haliniz varsa görün... Babana bişey sorma, çünkü heçbişey demez...

— Ana be, sana bişey diyecem ya, utaniyorum...

— Avradı eve getirmeye utanmıyondan da...

— Var ya, garında bir çocuk var ha, bendenmiş...

— Ohooo, kimbilir kimden gapmışdır da, senden diyor.

— Yok vallaha bendenmiş... Hem baba olmak da öyle kolay deşiniş...

— Neden, vapur mu yapacağımı şın?

— Diyor ki, ben seni çok sevdim, onun için senden hâmile galdım diyor.

— Küllâhıma anlatsın...

— Yemin ediyor...

— Sarhoşun sözüne, çocuğun gıcına, orusbunun yeminine heç güven olmaz oğlum...

— Ana, akşam getdik bi lokantaya, yedik içdik o biçim, kaç lira verdi biliyon mu, tam iki dene yüzlük... Gecede elli lira alıyor.

— Aklına turp suyu, isdese yüz lira da kazanır...

— Nasıl?

— Görün ilerde nasıl olduğunu. Seni de gapıya nöbetçi gor, o içerde, sen dışarda, sonadan geyiğin boynuzu gibi boynuzların çıkmaya başlar... Anam demişdi den...

— Dekme... Biliyon mu sen dekmeyi?

— Sülük sülük...

Çay pişmişti. Fidan, bardakları ve çayı alarak içeri geçti. Nine, içeriye girdiklerinde, ilk reise nasıl sövüp saydığını anlatıyor, Kâmuran da kahkahadan kırılıyordu...

Nine:

— Lan Rifat, dedi, n'apacan şindi sen bu avradı? Bu hep bu evde mi galecek?

— Yok nene.

— Niye lan, galsaydı ya...

— Sağol nine, dedi Kâmuran.

— Vallaha benim çok hoşuma getdi, hatır gönül sahabı... Nerde şindi böyle hatır gönül sahabı avratlar... Yalnız bacım deyim bi gusu.

run var, ağzını çok boyamışın, ne o ciğer yemişler gibi...

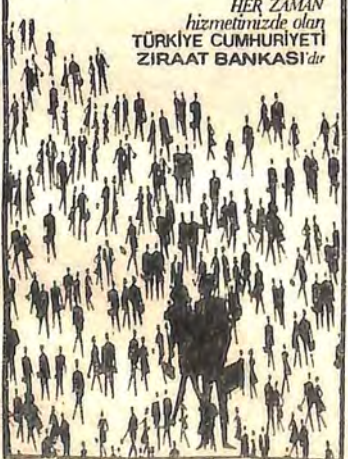
Kâmuran:

— Pekiyi nine, dedi, bir daha buraya gelirken hiç boyamadan gelirim.

(Devamı var)

EVET!

bizim bankamız
HER YERDE
HER ZAMAN
hizmetinizde olan
TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI'dır

(Basın: 60568 - A - 21079 - 166)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

GÜTÜN
BANKACILIK
İŞLERİNİZDE
HER YERDE
HER ZAMAN

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI

(Basın: 60568 - A - 21079 - 166)

— Aaa, sutyenimi berberimde unutmuşum!..

Zevk

Amatör balıkçının biri köprüden oltasını salmış, bekliyordu. Ne çıkacağını merak ederek beklemekten iflâh kesilen biri sordu:

— Ne avlıyorsunuz?
Diğeri cevap verdi:
— Köpek balığı...
Adam hayretle sordu:
— Ne! Buralarda var mı? Tu-tuyor musunuz bari?
— Yok, dedi balıkçı. Yok ama, köpek balığı tutmasını öyle seviyorum ki...

Ya!..

Kitapçı dükkânından koltuğunun altında bir kitapla çıkan kadın, hemen kapının önünde karşılaştığı arkadaşına sordu:
— «Karamazof Kardeşler» i o-kudun mu?
— Hayır, dedi diğeri. Ne yap-mışlar?

Sonra?..

Yargıç, genç tanığa:
— Gördüklerinizi anlatınız, de-di.
— Efendim, diye anlatmaya başladı tanık. Çalıştığım evin üçüncü katının badanasını yaparken bu adam karşıdaki kapıyı açtı, içeri girdi. Gördüm.
— Neyi gördünüz?
— İçeri girdi, kızın üstüne atıldı.
— Sonra?...
— Kız yere düştü. Blüzunu çıkardı...
— Sonra?...
— Birlikte yattılar.
— Peki, daha sonra?...
— Daha sonrasını bilmiyorum efendim.
— Neden?...
— Yapıda çalışanların hepsi merdivene tırmandı, gözlerimi hastanede açtım!

Yazısız

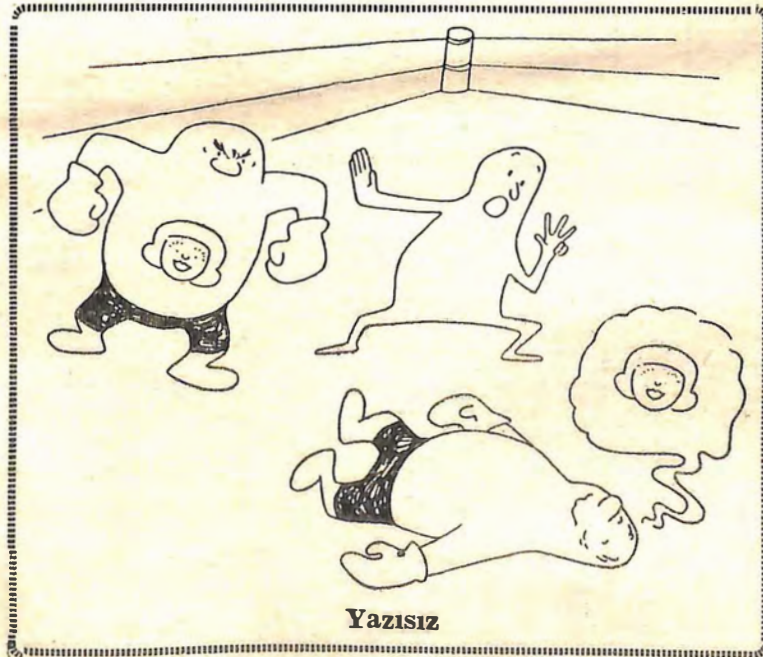
MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Yaa, benimle neden evlendiğini şimdi anladın mı?!

Ha, o mu ?..

Otomobille Paris'i dolaşan Amerikalı, Pantheon'u göstererek hakkında bilgi edinmek istedi.
— Tam 25 yılda inşa edilmiştir, dedi şoför.
Amerikalı dudak büktü:
— Bizde bunun gibi bir binayı altı ayda yaparlar. Peki, şurası neresidir?
— Notre-Dame, diye cevap verdi şoför. Tamamlanması ikiye-tiz yıl sürmüştür.
— Amerika'da olsaydı, bir yılda bitirirlerdi. Peki, şu?...
— Louvre Sarayı... Üç ayda yapılmıştır.
Yabancı müşteri güler:
— Bizde olsaydı, üç gün sürmezdi.
Fazlasıyla bozulan Parisli şoför, Zafer Anıtının önünden hiç-bir şey söylemeden hızla geçerken Amerikalı sorar:
— Ya bu nedir?
Şoför, gösterilen yeri yeni görmüş gibi:
— Bilmem, der, bu semtte oturanlara sormalı. Dün geçerken, böyle bir şey yoktu!

Yazısız

Neden?

İşinden çıkarılan genç işçi, nedenini soran babasına:
— Postabaşı beni kıskanıyordu, dedi. Bilirsin, hiçbir iş yapmayan bu adamlar, hepimizden fazla para aldıkları halde, söylediklerine de kancayı takiverirler.
— Biliyorum, dedi babası. Fakat postabaşının seni neden kıskandığını bir türlü anlamıyorum.
— Anlamıyacak ne var canım, çalışmamdan herkes beni postabaşı zannediyordu da...

— Sen havadaki bulutlardan, kuşlardan başka şey görmez misin ayoll..

Dünyanın yolu var

Chaumont'dan Belfort'a otostopla gitmek isteyen genç kıza arabasına alan adam, bir süre gittikten sonra:
— Garip, diye gülmüseddi. Paris'ten beri arabaya aldığım ikinci genç kız sizsiniz ve her ikiniz de hâmilesiniz!
Kız hayretle:
— Fakat mösyö, dedi, ben hâmile değilim ki...
— Biliyorum canım, dedi adam. Henüz değilsiniz ama, daha Belfort'a gelmedik ki!..

İlle kazanç!

Notre-Dame'ın önüne gelen iş-koçyalı:
— Haydi, dedi karısına, ben içini gezeyim, sen dışını... Hiç değilse zamandan kazanmış olu-ruz!

Tereciye tere...

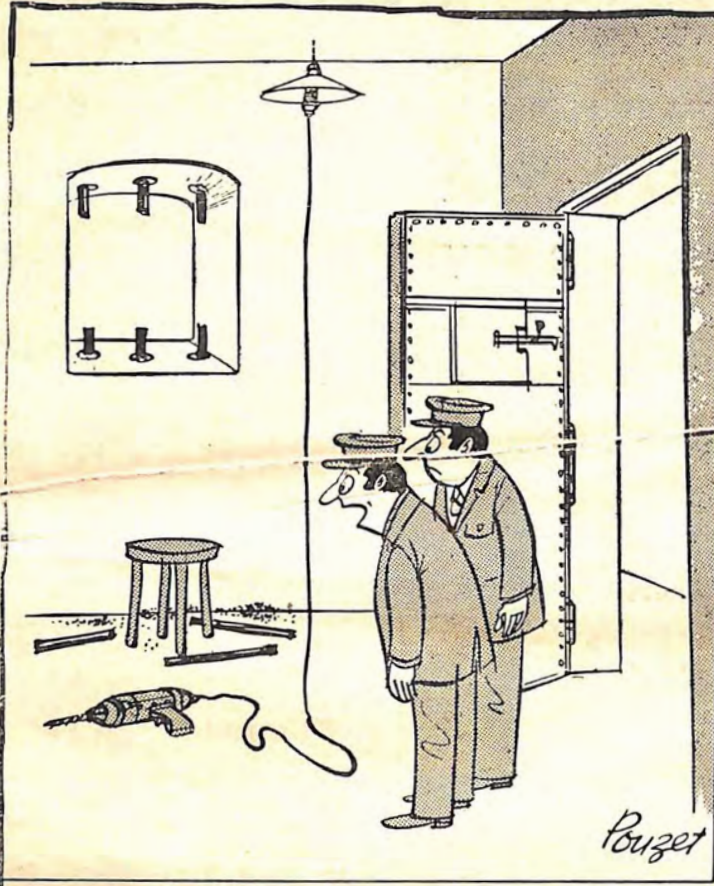
Şiş yanağı ile koltuğa oturan hastaya:
— Üzülmeyin, diye gayret ver-di dişçi. Şimdi gerekeni yaparım, bir şeyiniz...
— Uzatmayın, diye inledi hasta. Bir şeyim kalmayacağımı biliyorum. Zira ben de dişçiyim!

Sınavda...

Öğretmen, kürsüye çağırdığı öğrenciye sordu:
— Adın ne?
— Durand, diyen delikanlı gül-meye başladı.
Öğretmen kızdı:
— Neden gülüyorsun?
— İlk sorunuza doğru cevap-landırmak beni son derece sevindir-di de...

— Doktor beyden randevu al-mış mıydınız?..

-ONUN ELEKTRİKLİ TRAŞ MAKİNESİNİN
ACAİP BİR GÜRÜLTÜ ÇIKARDIĞINI SANA
SÖYLEMEMİŞ MİYDİM!...

Dünya

YAZISIZ

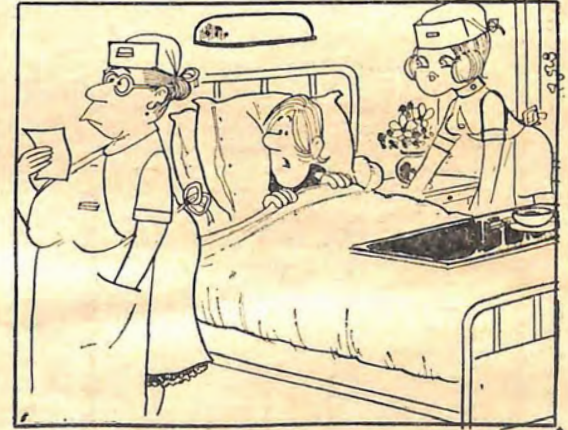
-MERHMET EDİN! TEK BAŞIMA BUNLARLA
NASIL BAŞA ÇIKARIM!...

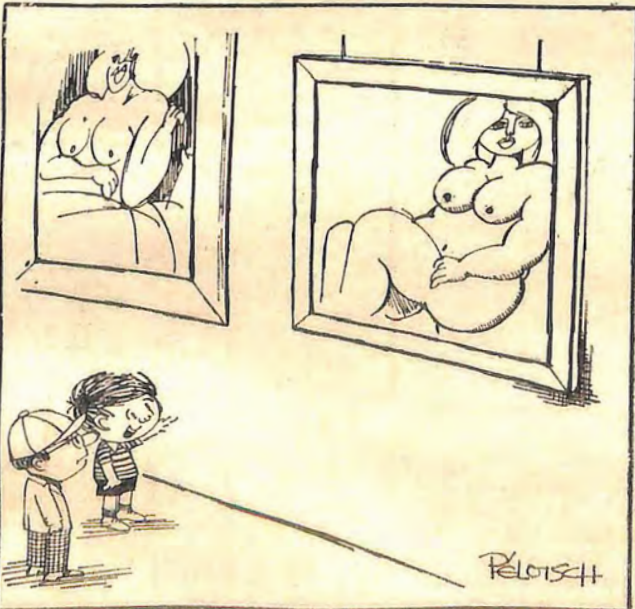
-FİRTINA MI? YOK CANIM,
NE FİRTINASI?..

-HIMMM... SİZDE ARABATAMİR
ETME HASTALIĞI VAR!...

-DÜN GECE ONU BRIGITTE BARDOT'A BEN-
ZETTİYSEM AĞIR HASTAYDIM DEMEKTİR!...

-BUNLAR MÜZEDE SANAT ESERİ SAYILIR-
LAR... AMA EVDE AÇIK RESİM OLARAK
KABUL EDİLİRLER!...

-YETER ARTIK, BU KAÇINCI?.. SABAH'TAN AKŞAMA
KADAR YATAK DÜZELTMekten BIKTIM!...

AKBABA

Gelecek hafta

BAYRAM SAYISI

Akbaba ailesi günlerce çalışarak, evinizi bayramın bütün neşesiyle dolduracak özel bir sayı hazırladı.

[Bayram Sayısında :

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Refik ERDURAN, Mehdi ZIT, Mukadder ÖZAKMAN, Suavi SÜALP, Erhan TIĞLI, Fikret YILMAZ'ın en güzel yazıları.

Cafer ZORLU, Zeki BEYNER, Şadi DİNÇÇAĞ, Mustafa UYKUSUZ, Ali GALİP, ŞENOL'un espri dolu karikatürleri sizleri neşe içinde bırakacaktır.

Yine bu sayıda:

Hah Hah Hah... Sayfasında:

Türk Mizah Edebiyatına yeni yeni tebessümler katan yeni yeni isimler.

Akbaba evinizin neşesidir
Akbaba herkesin arkadaşidir
Bayramda Akbaba alın
Güle güle okuyun.

Ziya:

**"Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
ekibi
bana sıhhi ve kolay
bir traş sağlıyor,,
diyor...**

Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA Gİ 719

(Reklâm Moran : 1385 — 167)

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

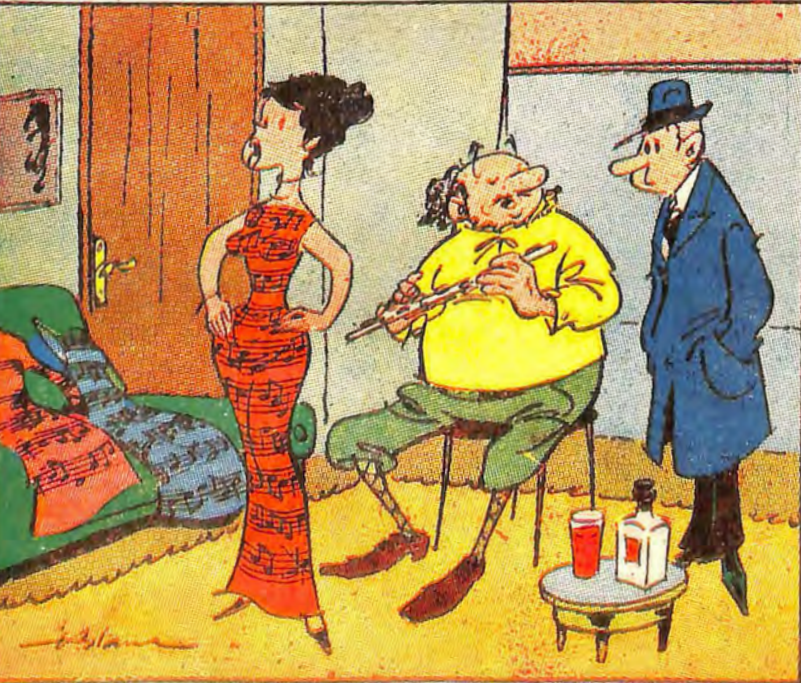
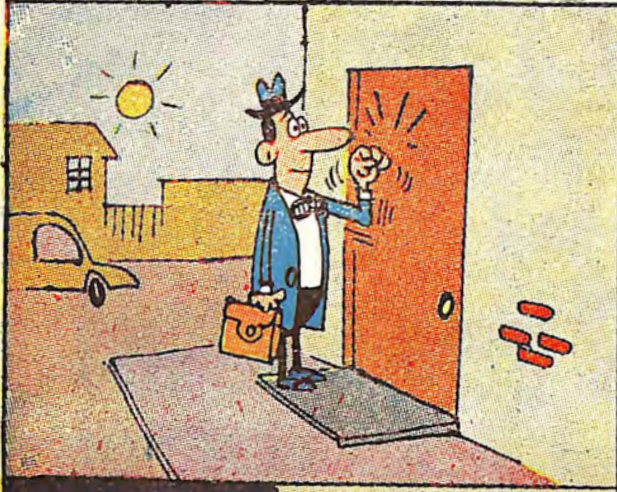
**TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI**

**REFAH VE
SAADETİNİZİN
KAPISI!**

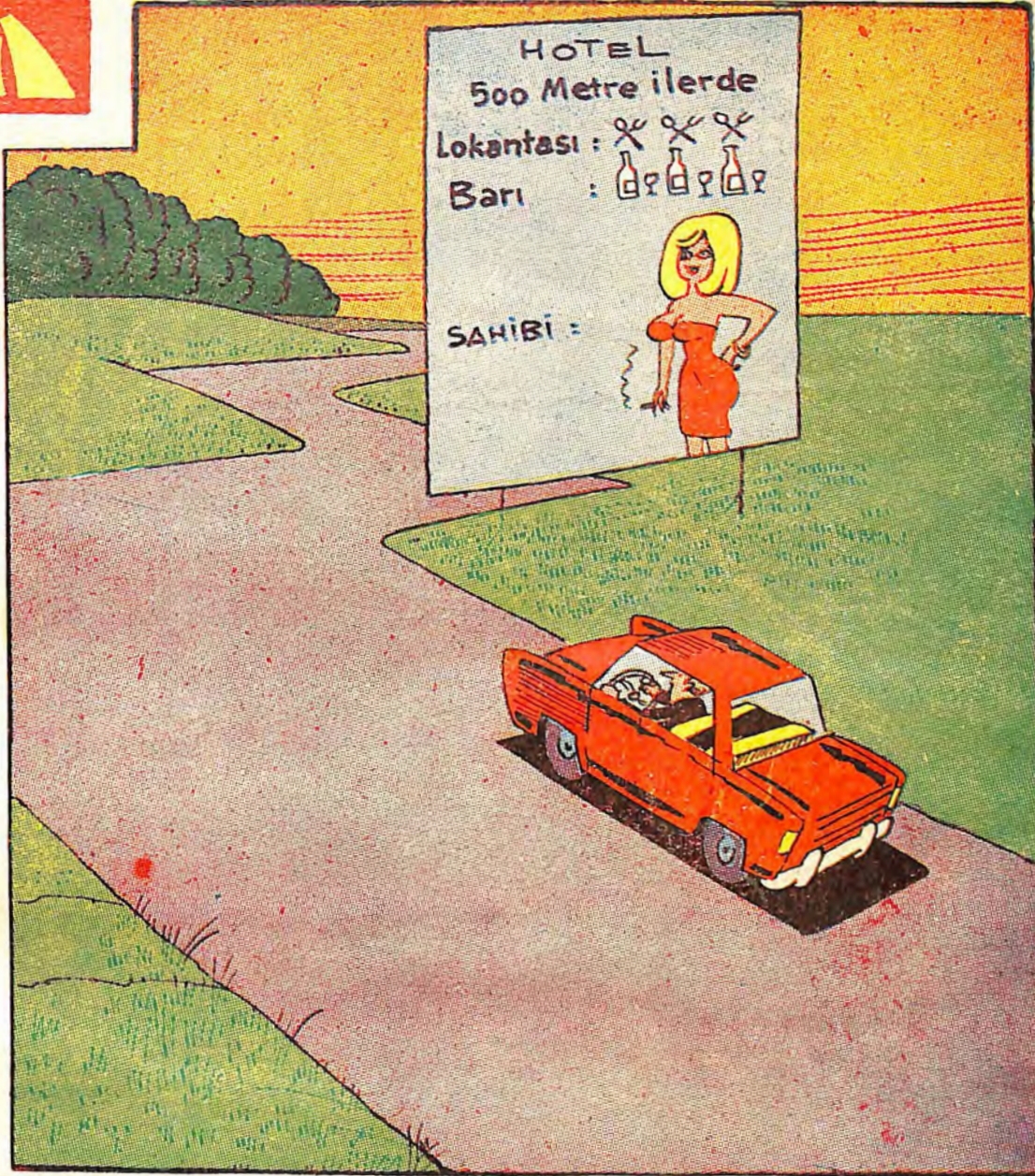
Vadeli 50, Vadesiz her
100 Liraya bir kura
numarası,
paranıza emniyet,
işlerinizde kolaylık
istikbalinizde garanti.

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**

AKTİVİTE

- MÜZİK DEDİĞİN KIVRAK OLMALI, KIVRAK!

YAZISIZ

- HAH ŞÖYLE.. AÇ BANA KALBİNİ SEVGİLİM!